HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 5/2022 Cena $ 2.50 MAY 2022

Zázračné schodiště v loretánské kapli v Santa Fe

V Santa Fe v Novém Mexiku v USA se nachází tzv. „Zázračné schodiště". To měl pro kostel místních řeholních sester podle legendy zhotovit sám svatý Josef, dělník a tesař Boží. Přinášíme celý příběh o tom, jak to bylo.

Dějiny Santa Fe, řeholních sester a loretánské kaple

Náš příběh začíná v době mexicko-americké války v roce 1846. Ti, kteří v té době žili v Santa Fe, byli občany starého Mexika, a pokud byli katolíci, patřili do diecéze Durango. Nebylo to Durango v Coloradu, ale mexické Durango, město nedaleko samotného Mexico City. Katolíci v Santa Fe byli tedy od svého biskupa velmi daleko.

Tehdy existovalo na východním pobřeží Spojených států všeobecné přesvědčení, že Spojené státy jsou předurčeny k tomu, aby ovládaly vše od Atlantiku po Pacifik. (Tento názor vycházel z tzv. *Manifest Destiny*. Tento termín překládaný jako „Zjevný osud" vytvořil novinář John O'Sullivan a většinou společnosti to bylo přijato jako veřejné mínění. pozn. red.) Američané tomu věřili a jediným problémem bylo, že západní část kontinentu ovládalo Mexiko.

Aby byl tento problém vyřešen, rozhodl se prezident Polk postavit pevnost v oblasti sporného území v Texasu, poblíž Rio Grande. Tento čin vyprovokoval Mexiko k zahájení války proti Spojeným státům. Válka trvala dva roky a skončila Guadalupskou smlouvou v roce 1848. Velká část území, kterou si nárokovalo Mexiko, se pak stala součástí Spojených států. A většina této oblasti se stala známou jako území Nového Mexika. To zahrnovalo části dnešního Nového Mexika, Arizony, Colorada, Nevady, Kalifornie, Utahu a Texasu.

Tyto územní změny vedly k tomu, že katolíci ze Santa Fe byli najednou odříznuti od svého biskupa v Mexiku. V katolické církvi je všeobecnou praxí, že území diecéze nemá nikdy překračovat mezinárodní hranice. Aby se tento problém vyřešil, zřídil v roce 1850 papež Pius IX. v Santa Fe diecézi a jmenoval

Loretánská kaple Panny Marie Světla v Santa Fe

Jeana Baptistu Lamyho prvním biskupem.

Jean Baptiste Lamy pocházel z Francie. Kvůli pronásledování tamního duchovenstva uprchl do Spojených států, kde pracoval jako misionář v Kentucky. Tam se seznámil se sestrami z Loretta, prvním řádem amerických řeholnic, založeným v roce 1812. Tehdy do školy směli chodit pouze chlapci. Mělo se za to, že stačí, když matky budou učit své dcery, jak být dobrou manželkou, matkou a hospodyní. Sestry z Loretta to však považovaly za velkou nespravedlnost vůči ženám, a tak založily svou kongregaci s cílem vychovávat mladé dívky.

Když Jean Baptiste Lamy, jako první sídelní biskup, přijel v roce 1850 do Santa Fe, ke svému zklamání zjistil, že v okruhu tisíce mil není žádná škola. Také byl zklamán místním stavebním stylem domů a kostelů z nepálených cihel. Lidé v Santa Fe byli na své domy v polovině devatenáctého století hrdí, ale v očích evropana to byla primitivní selská stavení.

Přeneste se na chvilku v duchu do Santa Fe v roce 1850. Sedíte ve vlastním domě z nepálených cihel u večeře s rodinou. Stěny vašeho domu jsou asi metr silné. Dveře a okna jsou velmi malá, jen tak, aby dovnitř propustila poslední zlaté paprsky slunce. Klády, které tvoří střechu, spočívají na silných zdech. Přes tyto klády jsou položeny nařezané větve, pokryté stopou hlíny. Za chladného zimního večera sedíte vedle krbu. Vzduch naplňuje vůně čerstvě nařezaného hořícího dřeva. Silné hliněné stěny udrží v tomto příbytku v létě chlad a v zimě teplo. Kromě období silných dešťů v Santa Fe je váš domov velmi útulný.

Sedíte si při večeři s rodinou a pochutnáváte si na lahodné ostré dršťkové polévce zvané menudo. Menudo se tenkrát vařilo z vnitřností a teplé krve z vola. Mňam, mňam. Nesbíhají se vám sliny? Slyšíte, jak se zvedá vítr a zahlédnete blesk. Začíná pršet. Kap, kap, kap. Stále víc a víc. Hrom otřásl střechou. Kouř z krbu začíná vířit po místnosti. Co se asi stane se střechou? Ta se přesně nad vámi promění v bahno. Mokré kapky bahna vám začínají padat na hlavu a některé z nich se trefí do misky vaší lahodné dršťkové. Třeba jí to zlepšilo chuť. Ještě jednu lžíci?

To je jeden z důvodů, proč Jean Baptiste Lamy nebyl současnou architekturou v Santa Fe příliš nadšený. Ve skutečnosti prý řekl, že „dům z bláta se nehodí jako dům Boží". Dal si předsevzetí zavést v Santa Fe školy a postavit tam pěkné kamenné kostely, tak jak si je pamatoval z Francie a pak jak je viděl na východě Spojených států.

V roce 1852 byl biskup Lamy pozván na synodu biskupů Spojených států ve městě Baltimoru v Marylandu, kde se diskutovalo o problémech katolíků ve Spojených státech, které byly převážně protestantskou zemí.

Pokračování na str.14

Foto na titulní straně:
Zázračné schodiště vedoucí na kůr v loretánské kapli Panny Marie Světla v Santa Fe v Novém Mexiku

1. Máje - sv. Josefa dělníka

Dělníku Boží z královské krve, Tys k dílu spásy byl povolán.
Když svého Syna a Pannu Matku, svůj dvojí poklad svěřil Ti Pán.
Nad jesličkami v betlémské noci, co Boží stráž jsi s anděly bděl.
Námahy denní lidského díla s Tebou poznával náš Spasitel.

Dělníku Boží, tesaři věrný, Tys Pánu světa zbudoval krov
a v domku chudém slyšels Ty první posvátnou hudbu Kristových slov.
Měla zvuk lidský a moudrost Boží a Tys jí duši otvíral rád.
Nauč nás také, Pěstoune tichý, pravdám posvátným své srdce dát.

Dělníku Boží, pro Dítě s Matkou denní chléb chystáš lopotou svou,
nečekáš za ni odměny jiné, než úsměv diků v tváři těch dvou.
Ve službě věrné, ve službě stálé, Bohu tak dáváš všechno, co máš.
Podej i za nás na oltář svatý, trpký i sladký každý den náš.

Dělníku Boží, Tvým celým domem, den za dnem stále vál Boží dech.
Přesto jsi spěchal s rodinou svatou do chrámu Páně v svátečních dnech.
Kázal tak Zákon, toužila duše po slavném Božím shromáždění,
k němuž se snáší z pahorků věčných, Hospodin Bůh všech pokolení.

Dělníku Boží, Syna jsi hledal, na pouti v slavný Jeruzalém.
Našels ho v chrámě, jak slovem vroucím Otcovu slávu zjevuje všem.
Pomoz nám najít vtělené Slovo a věřit z hloubi upřímnosti,
že na nás čeká s toužebnou láskou, sám živý Kristus ve Svátosti.

Pěstoune Kristův, příteli Boží, u tvého stolu jídal Bůh sám.
Ty nás veď nyní k Hostině Svaté, v níž Tělo své On dává nám.
Ať spojen s námi, se svojí Církví, kterou dal Tobě do ochrany.
Svůj život vlévá haluzím suchým, On vinný keř nám zvěstovaný.

Dělníku Boží, po díle dobrém tělo i duši Bohu jsi dal.
V hodince smrti, tiché a zralé, sám Boží Syn Ti u lože stál.
Pros nyní za nás v Království věčném, na němž Ti Pán dal královský díl,
aby i v naší hodině smrti Kristus, Pán míru, přítomen byl.

Kancionál č. 821

Buď zdráv, ochránce Vykupitele
a snoubenče Panny Marie!
Tobě Bůh svěřil svého Syna,
do tebe Maria vložila svou důvěru,
s tebou Kristus dorostl v muže.
Svatý Josefe, buď i naším otcem
a veď nás cestou života.
Vyprošuj nám milost, milosrdenství a odvahu,
a ochraňuj nás před každým zlem.
Amen.

Svatý Josef, tesař s nástroji svého řemesla na oltáři z Mérode od nizozemského malíře Roberta Campina (1375-1444)

Modlitba k sv. Josefu dělníkovi

Svatý Josefe, vzore všech, jejichž údělem na zemi je práce. Vypros mi milost, abych každou svou práci konal svědomitě a s kající myslí na usmíření svých hříchů.

Abych svým povinnostem dával přednost před vlastními zálibami a pracoval s vděčností, že mohu používat vlohy, které mi Bůh dal. Vypros mi, abych pracoval s klidem a poctivě a nelekal se únavy ani obtíží.

Abych pamatoval, že vydám počet z času, který jsem promarnil, z nadání, které jsem nevyužil a z každého dobrého skutku, který jsem neudělal.

Všechno pro Ježíše,
všechno skrze Marii,
všechno podle tvého vzoru,
svatý Patriarcho Josefe. Amen.

(Papež sv. Pius X.)

LITURGICKÁ ČTENÍ

4. neděle velikonoční - 8. května 2022

1.ČTENÍ - Sk 13, 14.43-52

Čtení ze Skutků apoštolů.

Pavel a Barnabáš šli z Perge a dostali se do Antiochie v Pisídii. Tam šli v sobotu do synagógy a posadili se. Přišlo za nimi hodně židů a pohanů, kteří ctili Boha. Pavel a Barnabáš s nimi rozmlouvali a povzbuzovali je, aby zůstali věrni Boží milosti. Následující sobotu se sešlo takřka celé město, aby si poslechlo Boží slovo. Když však židé viděli takové množství, naplnilo je to žárlivostí, odporovali Pavlovi, když mluvil, a vedli rouhavé řeči. Tu Pavel i Barnabáš jim řekli otevřeně: „Vám nejprve se mělo hlásat Boží slovo. Ale proto, že ho od sebe odmítáte a nepokládáte se za hodné věčného života, obracíme se k pohanům. Neboť tak nám to nařídil Pán: Určil jsem tě za světlo pohanům, abys byl spásou až na konec země.“ Když to uslyšeli pohané, radovali se a velebili slovo Páně. A přijali víru všichni, kdo byli určeni k věčnému životu. Tak se slovo Páně šířilo po celé té krajině. Židé však poštvali zbožné ženy z vyšších vrstev a přední muže města, vyvolali proti Pavlovi a Barnabášovi pronásledování a vyhnali je ze svého území. Oni si na svědectví proti nim setřásli prach z nohou a odešli do Ikónia. Učedníci však byli plní radosti a Ducha svatého.

2.ČTENÍ - Zj 7, 9.14b-17

Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Já, Jan, viděl jsem veliký zástup, který by nikdo nespočítal, ze všech národů, kmenů, plemen a jazyků; stáli před trůnem a před Beránkem, odění bílým rouchem, s palmami v rukou. A jeden ze starců mi řekl: „To jsou ti, kdo přicházejí z velikého soužení; roucho si do běla vyprali v Beránkově krvi. Proto jsou před Božím trůnem a ve dne v noci mu slouží v jeho chrámě. A ten, který sedí na trůně, se k nim sníží a bude s nimi bydlet. Už nikdy nebudou mít hlad ani žízeň, nebude už do nich pražit slunce ani jakýkoli jiný žár, protože Beránek, který je uprostřed před trůnem, bude je pást a vodit k pramenům živé vody. Bůh sám jim setře každou slzu z očí.“

EVANGELIUM - Jan 10, 27-30

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl: „Moje ovce slyší můj hlas; já je znám a ony jdou za mnou. Já jim dávám věčný život. Nezahynou navěky a nikdo mi je nevyrve z rukou. Můj Otec, který mi je dal, je větší než všichni a z Otcových rukou je nemůže vyrvat nikdo. Já a Otec jedno jsme.“

5. neděle velikonoční - 15. května 2022

1.ČTENÍ - Sk 14, 21b-27

Čtení ze skutků apoštolů.

Pavel a Barnabáš se vrátili do Lystry, Ikónia a do Antiochie. Utvrzovali tam učedníky a povzbuzovali je, aby byli ve víře vytrvalí, protože do Božího království vejdeme jen tehdy, když hodně vytrpíme. V jednotlivých církevních obcích jim po modlitbě a postu ustanovili starší a poručili je Pánu, v kterého uvěřili. Potom prošli Pisídií do Pamfýlie a hlásali slovo Páně v Perge. Pak odešli do Atálie. Odtamtud odpluli lodí do Antiochie, kde byli kdysi doporučeni milosti Boží k dílu, které teď ukončili. Když tam přišli, svolali církevní obec a vypravovali, co všechno Bůh s nimi vykonal a jak otevřel bránu k víře pohanům.

2.ČTENÍ - Zj 21, 1-5a

Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Já, Jan, spatřil jsem nová nebesa a novou zemi - dřívější nebesa a dřívější země zmizely, ani moře už není. A uviděl jsem svaté město, nový Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha, bylo vystrojeno jako nevěsta okrášlená pro svého ženicha. A uslyšel jsem od trůnu mohutný hlas: „Hle - Boží stan mezi lidmi! Bůh bude s nimi přebývat, oni budou jeho lidem, a on - Bůh s nimi - bude jejich Bohem. On jim setře každou slzu z očí, nebude už smrti ani zármutku, nářku ani bolesti už nebude, protože starý svět pominul.“ A ten, který seděl na trůně, řekl: „Hle - všechno tvořím nové!“

EVANGELIUM - Jan 13, 31-33a. 34-35

Slova svatého evangelia podle Jana.

Když Jidáš odešel, Ježíš řekl: „Nyní je oslaven Syn člověka a Bůh je oslaven v něm. Je-li Bůh v něm oslaven, oslaví Bůh i jeho v sobě, a hned ho oslaví. Dítky, jen krátký čas jsem s vámi. Nové přikázání vám dávám: Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem.“

6. neděle velikonoční - 22. května 2022

1.ČTENÍ - Sk 15,1-2.22-29

Čtení ze Skutků apoštolů.

Někteří lidé přišli z Judska do Antiochie a poučovali bratry: „Nedáte-li se podle mojžíšského zvyku obřezat, nemůžete dojít spásy.“ Pavel a Barnabáš se však s nimi dostali do hádky a úporně se s nimi o to přeli. Bylo proto rozhodnuto, aby se kvůli této sporné otázce Pavel, Barnabáš a někteří z nich odebrali k apoštolům a starším do Jeruzaléma. Tehdy se apoštolové a starší spolu s celou církevní obcí rozhodli, že ze svého středu vyberou několik mužů a pošlou je s Pavlem a Barnabášem do Antiochie, totiž Judu, kterému říkali Barsabáš, a Silu – vedoucí muže mezi bratry. A po nich poslali toto psaní: „Apoštolové a starší posílají bratrský pozdrav bratrům v Antiochii, Sýrii a Kilíkii, obráceným z pohanství. Dověděli jsme se, že vás někteří lidé z našeho středu znepokojili a popletli svými řečmi, ačkoli k tomu nedostali od nás žádné pověření. My jsme se tedy jednomyslně rozhodli, že vybereme některé muže a pošleme je k vám zároveň s naším drahým Barnabášem a Pavlem, lidmi, kteří nasadili svůj život pro našeho Pána Ježíše Krista. A tak jsme vypravili Judu a Silu, aby vám to vyložili ještě ústně. Rozhodl totiž Duch svatý i my, že vám nemá být ukládáno žádné další břemeno kromě těchto nutných věcí: vyvarovat se toho, co bylo obětováno modlám, krve, masa z udušených zvířat a smilstva. Budete-li se těchto věcí chránit, jednáte správně. Buďte zdrávi.“

2.ČTENÍ - Zj 21,10-14.22-23

Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Anděl mě přenesl v duchu na velikou a vysokou horu a ukázal mi Svaté město, Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha a září Boží vznešeností. Jiskřilo jako nejvzácnější kámen, jako křišťálově průhledný jaspis. Mělo silné a vysoké hradby s dvanácti branami, na nich

dvanáct andělů a jména nadepsaná na nich jsou jména dvanácti izraelských kmenů. Tři brány ležely k východu, tři brány k severu, tři brány k jihu a tři brány k západu. Městské hradby mají jako základ dvanáct kamenů a na nich dvanáct jmen dvanácti Beránkových apoštolů. Chrám jsem v něm však nespatřil, neboť Pán Bůh vševládný a Beránek - to je jeho chrám. A toto město nemá zapotřebí ani slunečního, ani měsíčního světla, protože ho ozařuje Boží velebnost. Jeho světlem je Beránek.

EVANGELIUM - Jan 14,23-29

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat, a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek. Kdo mě nemiluje, nezachovává moje slova. A přece slovo, které slyšíte, není moje, ale mého Otce, který mě poslal. To jsem k vám mluvil, dokud ještě zůstávám u vás. Ale Přímluvce Duch svatý, kterého Otec pošle ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl já. Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne ten, který dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí. Slyšeli jste, že jsem vám řekl: 'Odcházím' a 'zase k vám přijdu'. Kdybyste mě milovali, radovali byste se, že jdu k Otci, neboť Otec je větší než já. Řekl jsem vám to už teď, dříve než se to stane, abyste uvěřili, až se to stane."

7. neděle velikonoční - 29. května 2022

1.ČTENÍ - Sk 7, 55-60

Čtení ze Skutků apoštolů.

Štěpán, plný Ducha svatého, pohleděl k nebi a spatřil Boží slávu a Ježíše, jak stojí po Boží pravici. A zvolal: „Vidím nebesa otevřená a Syna člověka, jak stojí po Boží pravici!" Oni se však dali do velkého křiku, zacpávali si uši a všichni se na něho zuřivě vrhli. Pak ho vyhnali ven za město a začali ho kamenovat. Svědkové si přitom složili svrchní šat k nohám jednoho mladého muže - jmenoval se Šavel. Tak Štěpána kamenovali. A on se modlil: „Pane Ježíši, přijmi mého ducha!" Klesl pak na kolena a hlasitě zvolal: „Pane, nepřičítej jim tento hřích." A po těchto slovech skonal.

2.ČTENÍ - Zj 22, 12-14. 16-17.20

Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Já, Jan, uslyšel jsem hlas, který mi řekl: „Hle, přijdu brzy a moje odplata se mnou, abych odměnil každého podle jeho činů. Já jsem alfa i omega, první i poslední, začátek i konec. Blaze těm, kdo si vypírají šaty; budou mít právo na strom života a na vstup branami do Města. Já, Ježíš, poslal jsem svého anděla, aby vám svědčil o tom, co se týká církevních obcí. Já jsem výhonek z Davidova kořene a Davidův potomek, zářivá jitřní hvězda." Duch i nevěsta volají: „Přijď!" Kdo to slyší, ať také zvolá: „Přijď!" A kdo žízní, ať přijde: kdo touží po živé vodě, ať si ji vezme zadarmo. Ten, kdo to zaručuje, říká: „Ano, přijdu brzy!" Amen, přijď, Pane Ježíši!

EVANGELIUM - Jan 17, 20-26

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš pozvedl oči k nebi a modlil se: „Otče svatý, prosím nejen za své učedníky, ale také za ty, kdo pro jejich slovo uvěří ve mne: ať všichni jsou jedno. Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak i oni ať jsou jedno v nás, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal. A slávu, kterou jsi dal mně, dal jsem já jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno: já v nich a ty ve mně. Tak ať i oni jsou v dokonalé jednotě, aby svět poznal, že ty jsi mě poslal a žes je miloval, jako jsi miloval mne. Otče, chci, aby tam, kde jsem já, byli se mnou i ti, které jsi mi dal, aby viděli mou slávu, kterou jsi mi dal, protože jsi mě miloval už před založením světa. Spravedlivý Otče, svět tě nepoznal, ale já jsem tě poznal, a tito moji učedníci poznali, že jsi mě poslal. Dal jsem jim poznat tvé jméno a dám poznat, aby láska, kterou jsi mě miloval, byla v nich a abych byl i já v nich."

Seslání Ducha svatého - 5. června 2022

1.ČTENÍ - Sk 2, 1-11

Čtení ze Skutků apoštolů.

Nastal den letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přižene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali. V Jeruzalémě bydleli zbožní židé ze všech možných národů pod nebem. Když se ten zvuk ozval, hodně lidí se sběhlo a byli ohromeni, protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí. Žasli, divili se a říkali: „Ti, co tak mluví, nejsou to Galilejci? Jak to tedy, že každý z nás slyší svou mateřštinu? My Partové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kapadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfýlie, Egypta a lybijského kraje u Kyrény, my, kteří jsme připutovali z Říma, židé i proselyté, Kréťané i Arabové: slyšíme, jak našimi jazyky hlásají velké Boží skutky."

2. ČTENÍ - Řím 8,8-17

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Ti, kdo žijí svému tělu, nemohou se líbit Bohu. Ale vy žijete ne podle těla, nýbrž podle Ducha, jestliže skutečně ve vás přebývá Duch Boží. Kdo totiž nemá Kristova Ducha, ten není jeho. Je-li však ve vás Kristus, tělo je podrobeno smrti kvůli hříchu, ale duch je plný života, protože je ospravedlněn. A když sídlí ve vás Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše, pak ten, který z mrtvých vzkřísil Krista Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelná těla svým Duchem, který sídlí ve vás. Nuže, bratři, nejsme vázáni povinnostmi k tělu, že bychom museli žít, jak chce tělo. Žijete-li totiž tak, jak chce tělo, musíte umřít; jestliže však s pomocí Ducha ničíte záludnosti těla, budete žít. Neboť všichni, kdo se dávají vést Božím Duchem, jsou Boží synové. Nedostali jste přece ducha otroctví, že byste museli znova žít ve strachu. Dostali jste však ducha těch, kdo byli přijati za vlastní, a proto můžeme volat: „Abba, Otče!" Spolu s naším duchem to potvrzuje sám Duch svatý, že jsme Boží děti. Jsme-li však děti, jsme i dědici: dědici Boží a spoludědicí Kristovi. Musíme ovšem jako on trpět, abychom tak mohli spolu s ním dojít slávy.

EVENGELIUM - Jan 14,15-16.23b-26

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Jestliže mě milujete, budete zachovávat má přikázání. A já budu prosit Otce, a dá vám jiného Přímluvce, aby s vámi zůstal navždy. Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek. Kdo mě nemiluje, nezachovává moje slova. A přece slovo, které slyšíte, není moje, ale mého Otce, který mě poslal. To jsem k vám mluvil, dokud ještě zůstávám u vás. Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého Otec pošle ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno ostatní, co jsem vám řekl já.

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 30. dubna 2022

Politické události

Česká letadla střeží prostor v Pobaltí. O dodávce tanků na Ukrajinu se spekuluje

Česko do řešení současného konfliktu na Ukrajině zapojilo i vojenskou techniku. Jeho letadla od 1. dubna střeží vzdušný prostor nad Pobaltím, navíc o čtyři dny později pravděpodobně poslalo na Ukrajinu tanky. Krok následoval po odhalení masakru civilních obyvatel v Buči blízko Kyjeva. Tuzemská politická reprezentace incident odsoudila, předávku tanků ale zatím nepotvrdila.

Armáda může v Pobaltí nasadit až 95 vojáků. Piloti pěti gripenů mají v regionu za úkol zasahovat proti letounům, které nedodržují pravidla mezinárodního provozu. V minulosti (v letech 2009, 2012 a 2019) už střežili nebe nad Litvou, Lotyšskem a Estonskem.

Kromě oficiálně potvrzené spolupráce v Pobaltí publikoval deník The Wall Street Journal informaci, že Česko na Ukrajinu údajně poslalo více než desítku modernizovaných tanků T-72 sovětské výroby a bojových vozidel pěchoty. Neoficiální zprávy česká armáda ani ministryně obrany Jana Černochová (ODS) nepotvrdily, protože z bezpečnostních důvodů nelze dodávky specifikovat. „Promiňte, nemohu vám k tomu říct víc. Zuří tam válka a nebudeme vrahům s písmenem Z nic usnadňovat! Věřte mi, že posíláme ukrajinským přátelům zásadní vojenský materiál. A budeme v tom pokračovat," uvedla šéfka resortu na Twitteru.

Sněmovna tentýž den přijala usnesení o vraždění civilistů v Buči a dalších městech. Česko by se mělo zapojit do příprav pro ustanovení mezinárodního soudního tribunálu pro souzení pachatelů všech zločinů spáchaných na Ukrajině. „Ruská federace musí nést za rozpoutání války následky, a to včetně platby reparací," uvedli poslanci.

Čeští senátoři navštívili Ukrajinu, Vystrčil přirovnal Buču k Lidicím

Předseda horní komory Parlamentu Miloš Vystrčil (ODS) s dalšími českými senátory podpořil Ukrajinu proti ruské invazi přímo v Kyjevě. Ve čtvrtek 14. dubna se tam setkal se svým protějškem, maršálkem Tomaszem Grodzkým. Počínání ruských vojáků v Buči přirovnal k nacistickému vyhlazení českých obcí Lidice a Ležáky, poválečnou obnovu země označil za společnou povinnost a podpořil její začlenění do EU.

„Nesmíme ani na minutu, ani na vteřinu připustit, aby se Ukrajina, abyste se vy, Ukrajinci, dostali do naší ‚mnichovské' situace. Ústupky diktátorům nikdy nefungovaly a nikdy fungovat nebudou. My Češi to víme velmi dobře," pronesl Vystrčil v Nejvyšší radě. Projev zahájil v ukrajinštině. Vyjádřil také obdiv místním lidem a vojákům, národu udělil stříbrnou medaili za statečnost.

Cestu kritizoval bývalý premiér Andrej Babiš (ANO), podle něj nic nevyřeší a je to pouze marketingová záležitost. Vystrčil oponoval, že by se Babiš na Ukrajinu měl jet podívat sám. „Kdyby potřeboval sehnat pozvání, tak se nabízím," dodal.

Před měsícem Ukrajinu navštívil společně s premiéry Polska a Slovinska český předseda vlády Petr Fiala (ODS). Na jednání s prezidentem Volodymyrem Zelenským přijel vlakem.

Do okupované země chce znovu vyrazit také ministr zahraničí Jan Lipavský (Piráti). Na začátku února ještě před začátkem invaze zamířili spolu se slovenským a rakouským protějškem na Donbas, aby vyjádřil solidaritu Ukrajině i podporu její politické nezávislosti.

Petr Fiala s jednoznačnou podporou obhájil post šéfa ODS

Premiér a předseda ODS Petr Fiala na kongresu ODS v Praze v sobotu 9.dubna obhájil svůj mandát, když získal v tajné volbě 510 z 510 platných hlasů delegátů. V projevu před svým znovuzvolením představil priority na následující dva roky. ČR chce nejprve překlenout období mezinárodní nestability a hospodářské krize. Kvůli údajnému zneužívání ruské agrese zkritizoval i opoziční ANO a SPD. Uvedl, že vláda brzy představí pětiletý projekt na zajištění energetické bezpečnosti ČR.

Mezi prioritami vlády pro následující dva roky označil jako první zvládnutí uprchlické vlny. „Čelíme největší uprchlické vlně od druhé světové války a lidé z Ukrajiny k nám teď přichází v obavách o svůj život," poznamenal Fiala s tím, že nejde o ekonomické migranty.

ČR podle něj musí být také důležitým hráčem na mezinárodním poli. „Ruská agrese změní poměry ve světě a změní i situaci v Evropě. Nyní se budou nově nastavovat vztahy mezi státy na další desítky let," řekl a doplnil: „To je důvod, proč jsem byl v Kyjevě."

Šéf ODS se vyslovil také proti neřešené závislosti na fosilních palivech z Ruska: „Chci, aby naše vláda přišla v nejbližších týdnech s komplexním pětiletým projektem, jehož cílem bude zajištění energetické bezpečnosti ČR."

„Následující dva roky nebudou pro nikoho z nás jednoduché. Naše vláda bude muset velice tvrdě pracovat, abychom tímto obdobím mezinárodní nestability a hospodářské krize prošli co možná nejlépe. Ano, bude nás to bolet," připustil šéf ODS.

Dále řekl: „Populisté se snaží na ruské agresi vytřískat politický kapitál." V souvislosti s tím uvedl, že opozici má za zlé způsob, jakým se snaží zneužít dopady ruské agrese. Cíleně podle něj rozděluje českou společnost. V závěru projevu slíbil členům také podporu pro nadcházející senátní a komunální volby. „A pak tu máme prezidentské volby. Jsem přesvědčen, že máme na to ve všech těchto volbách uspět," doplnil.

Zemřela Madeleine Albrightová, první americká ministryně zahraničí s českými kořeny

Ve středu 23. března zemřela po těžké nemoci Madeleine Albrightová. Bylo jí 84 let. Podle rodiny podlehla rakovině. Česká rodačka se stala historicky první ministryní zahraničí Spojených států. Americkou diplomacii vedla během působení druhé vlády Billa Clintona od 23. ledna 1997 do 20. ledna 2001, a zařadila se tak mezi nejvlivnější světové političky.

V devadesátých letech sehrála Albrightová významnou roli při vstupu bývalých států východního bloku do Severoatlantické aliance. Kromě České republiky se v roce 1999 připojily k NATO ještě Polsko a Maďarsko. „Málokdo ze světových státníků vykonal pro naši zemi tolik jako Madeleine Albrightová," reagoval na Twitteru premiér Petr Fiala (ODS).

Ještě před vládním angažmá zastávala v letech 1993 až 1997 funkci velvyslankyně USA při Organizaci spojených národů. Od Baracka Obamy převzala v roce 2012 Prezidentskou medaili svobody, což je nejvyšší americké civilní vyznamenání. „Odchod Madeleine je obrovskou ztrátou pro svět v době, kdy lekce jejího života potřebujeme nejvíc," uvedl v prohlášení Clinton.

Madeleine Albrightová, rodným jménem Marie Jana Korbelová, se narodila se v roce 1937 v Praze. Před druhou světovou válkou odešla s otcem Josefem Korbelem, československým diplomatem, do Londýna. Do Československa se vrátili na necelé tři roky. Po komunistickém převratu s rodinou emigrovala do Spojených států.

Pohřeb bývalé ministryně zahraničí USA s českými kořeny Madeleine Albrightové se konal 27. dubna v Národní katedrále ve Washingtonu. Zúčastnil se ho též šéf české diplomacie Jan Lipavský (Piráti), ministr zahraničí. Při cestě do Spojených států se Lipavský také setkal se svým americkým protějškem Antonym Blinkenem a s kongresmany. Vystoupil též v Centru pro analýzu evropské politiky (CEPA) a v analytickém institutu Atlantic Council.

Zeman omilostnil šéfa lánských lesů Baláka, krok kritizují politici i odborníci

Prezident Miloš Zeman omilostnil v sobotu 26. března šéfa Lesní správy Lány Miloše Baláka. Toho soud pravomocně poslal na tři roky do vězení kvůli ovlivňování dvousetmilionové veřejné zakázky v Lánské oboře. Hrad tvrdí, že justice přihlížela i k tomu, kde odsouzený pracuje. Balák oznámil, že o odpuštění trestu požádal osobně a vyjádřil svůj vděk.

„Při rozhodování o milosti vzal prezident v úvahu, že omilostněný byl dosud bezúhonný a je znám jako mimořádně pracovitý a kvalifikovaný zaměstnanec (...), pro přísné odsouzení nebyla zřejmě rozhodná povaha činu, ale i to, kde odsouzený pracuje, což je hledisko, které trestní právo nezná," komentoval situaci prezidentův mluvčí Jiří Ovčáček. Balák je podřízeným kancléře Vratislava Mynáře, který ho dosud odmítal zbavit funkce, postup zdůvodňoval presumpcí neviny.

Proti kroku se ohrazuje odborná veřejnost. „Udělená milost se dá interpretovat i tak, že lidé z okolí Miloše Zemana jsou jednoduše beztrestní," podotkl pro ČTK prezident Unie státních zástupců Jan Lata. Předseda Ústavního soudu Pavel Rychetský řekl Deníku N, že podle něj je odůvodnění absurdní a zpochybňuje nezávislost soudnictví.

Podobně reagují i politici. „Obávám se, vzhledem ke všem okolnostem případu, že tento krok nepřispívá k důvěře občanů v právní systém naší země," prohlásil v České televizi předseda vlády Petr Fiala (ODS).

Kritika přichází i z opozice. „Jediný důvod pro udělení milosti je místo, kde dotyčný pracuje. To je znehodnocení práce soudu a nešťastný signál vůči veřejnosti," dodal předseda sněmovního ústavněprávního výboru Radek Vondráček (ANO).

Učitel nepřežil napadení mačetou, obviněného studenta soud poslal do vazby

Na Středním odborném učilišti v ulici Ohradní v Praze 4 zemřel pedagog. Ve čtvrtek 31. března ho v kabinetu o přestávce mezi hodinami mačetou napadl jeho student. „Bohužel byla poranění natolik vážná, že jim nakonec na místě pacient podlehl," uvedla mluvčí záchranné služby Jana Poštová.

Obviněný devatenáctiletý student po činu utekl pravděpodobně oknem. Po hodinovém pátrání, do nějž se zapojily stovky lidí a vrtulník, ho zatkli kriminalisté z oddělení vražd v Dolních Břežanech v okrese Praha-západ. Mluvčí policie Jan Rybanský informoval, že při zadržení nebyl pod vlivem alkoholu ani drog. Vyšetřovatelé pracují s verzí, že motivem byl jeho spor s učitelem. „To nebyl konflikt, to byl studijní neúspěch dotyčného, který byl za své znalosti hodnocen známkou nedostatečně. A druhý den se stalo to, co se stalo," přiblížil možné pozadí ředitel učiliště Karel Dvořák. Policie mladíka 2. dubna obvinila z vraždy. Za ni mu hrozí 12 až 20 let vězení. Soud ho ve stejný den poslal do vazby.

V době útoku se v budově nacházelo asi 150 žáků. Podle svědků na místě nejdřív vládl zmatek. Policie po příjezdu studenty instruovala, aby se zamkli ve třídách, načež je postupně vyvedla do bezpečného prostoru za školou, kde je identifikovala a následně propustila domů. V pátek zůstalo učiliště uzavřené, žáci se do něj vrátili až v pondělí.

Na místo tragédie se bezprostředně po incidentu vydal také ministr školství Petr Gazdík (STAN) a vyjádřil pozůstalým upřímnou soustrast. Podle něj jsou školy zabezpečené dostatečně, zavádění rámových detektorů a osobních prohlídek resort odmítá a soustředí se hlavně na prevenci. „Může to být výsledek covidu, může to být důsledek mnoha dalších věcí. Tento případ bohužel nechvalně vejde do dějin českého školství," dodal.

Školy řeší, jak začlenit studenty z Ukrajiny

Dočasnou ochranu získalo v Česku od začátku ruské invaze už téměř tři sta tisíc Ukrajinců. Podstatnou část uprchlíků tvoří děti předškolního i školního věku. S jejich začleněním do vzdělávacích institucí se však pojí řada problémů, ať už kapacitních, logistických či jazykových. K 20. dubnu se v tuzemsku registrovalo asi 17 tisíc dětí od tří do šesti let, které utekly před ruskou válkou na Ukrajině, vychází z dat Ministerstva vnitra. Umístit do mateřských škol se povedlo jen zhruba tři tisíce z nich, dál tak chybí přes 13 tisíc volných míst. „Rodiče se nemusí obávat, že kvůli ukrajinským žákům nebude místo pro jejich děti," zdůraznil ministr školství Petr Gazdík (STAN).

Komplikace ale nenastávají jen z důvodu nízké kapacity. Rodiny trápí také nejistota, protože nevědí, zda v Česku zůstanou. Jelikož rodiče často doufají, že se do vlasti vrátí, vyžadují, aby se jejich starší děti aktivně účastnily online výuky původní školy. Studenti tak často dopoledne docházejí do české školy a odpoledne pokračují distančně

ve škole ukrajinské.

Ministerstvo odhaduje, že do Česka přišlo asi 25 tisíc uprchlíků ve středoškolském věku. Podle společnosti Cermat podali celkem 2063 přihlášek ke studiu. Největší zájem mají o gymnázia (554 z přihlášek) a o ekonomické obory, a to zejména v Praze. Přijímací zkoušky budou skládat za upravených podmínek. Test z češtiny nahradí pohovor. V matematice se jim prodlouží časový limit o 25 procent a test budou moct psát i v ukrajinštině či angličtině.

Další z otázek je, zda studenty i kvůli jazykové bariéře nejdříve vyučovat v adaptačních skupinách. Odborníci se ale bojí přílišného oddělení českých a ukrajinských dětí. „Dlouhodobě nesmíme vytvářet segregované ukrajinské třídy. Adaptační skupiny jsou v pořádku, od nového školního roku je ale nutné děti z Ukrajiny začleňovat do běžných škol," řekl pro Seznam Zprávy programový ředitel informačního centra o vzdělávání EDUin Miroslav Hřebecký.

Vláda zrušila povinnost respirátorů, ministr Válek je ale nadále doporučuje

Nařízení o nošení ochrany dýchacích cest skončilo ve čtvrtek 14. dubna ve veřejné dopravě. Stále platí ve zdravotnických zařízeních a sociálních službách. Ministerstvo zdravotnictví také zrušilo potvrzení covidu-19 PCR testem, nyní stačí pouze pozitivní antigen a příznaky.

„Můžeme si to dovolit z toho důvodu, že situace v nemocnicích se lehce zlepšuje, ale především klesá incidence pozitivních testů," prohlásil ministr zdravotnictví Vlastimil Válek (TOP 09) v České televizi v Otázkách Václava Moravce. Denní počty nových infekcí se postupně snižují od začátku února, v úterý 19. dubna bylo 3584 nových případů. Přesto Válek respirátory stále doporučuje alespoň ve špatně větraných prostorách.

Bez roušek do zdravotnických zařízení a sociálních služeb by mohli lidé od přelomu dubna a května. Podle Válka je to ale teprve pracovní představa. „Data vypadají velmi dobře. Klesají sice velmi pomalu, ale setrvale. Klesá i relativní pozitivita testů, což znamená, že nižší číslo pozitivních nesouvisí s tím, že bychom méně testovali, ale opravdu jich ubývá," říká biochemik Jan Konvalinka.

Povinnost pravidelného testování v zaměstnání platí pouze pro zaměstnance a klienty zdravotnických zařízení a sociálních služeb, kteří nejsou očkováni nebo v posledním půl roce nemoc neprodělali. Také hospitalizovaných je nyní nejméně od října 2021. Ke čtvrtku 14. dubna jich bylo 1245, z toho 74 ve vážném stavu. Vyplývá to z údajů na webu Ministerstva zdravotnictví.

Dále také platí povinnost izolace, která u lidí bez příznaků končí po sedmi dnech. Pokud se nemoc stále projevuje, je nutné karanténu prodloužit, než bude nakažený bez příznaků. Pojišťovny hradí pouze jeden preventivní PCR test za měsíc a ty, které nařídí lékař nebo hygienická stanice.

Covid-19 se do Česka rozšířil v březnu roku 2020. Od té doby, byť s určitými přestávkami, museli Češi nosit nejprve alespoň látkové roušky, později vždy respirátory. Povinnost mít zakrytá ústa platila nepřetržitě například v pražském metru.

Sjezd KDU-ČSL v Ostravě Jurečka opět předsedou lidovců

V sobotu a v neděli 23. a 24.dubna se v ostravském hotelu Clarion uskutečnil sjezd KDU-ČSL, kde si lidovci zvolili nové vedení a zhodnotili uplynulé volby a diskutovali o budoucnosti strany. Vládní KDU-ČSL nadále povede její dosavadní předseda a ministr práce a sociálních věcí současné vlády Marian Jurečka. Ve volbách neměl vyzyvatele a získal 224 z celkových 275 odevzdaných hlasů, tedy 81 procent. Jurečka lidovce vede od ledna 2020, kdy v čele strany nahradil nynějšího šéfa poslaneckého klubu KDU-ČSL Marka Výborného, který tenkrát složil mandát kvůli rodinným důvodům. Jurečka nakonec stranu v rámci koalice SPOLU (ODS, KDU-ČSL a TOP 09) dovedl v říjnových parlamentních volbách k zisku 22 poslaneckých křesel, což překonalo i dosavadní nejlepší výsledek Josefa Luxe po volbách 1998.

„Mámy a tátové neví, jestli dokážou zaplatit energie ještě po dalším zdražení, jestli dokážou vyjít s náklady na bydlení po další refixaci úrokových sazeb," začal v projevu výčtem problémů.

„Lidé od lidovců očekávají, že jim pomůžeme teď a že najdeme řešení, jak dobře z toho vyjít. Jsme tu od toho, abychom dokázali využít nástroje, které máme v rámci našich resortů, aby byla naše politika pomoci všem těm, kteří si sami pomoci nemohou," podotkl a doplnil příslibem: „V těchto dnech připravujeme konkrétní pomoc zaměřenou na rodiče dětí."

Pokud jde o otázku pokračování spolupráce SPOLU s ODS a TOP 09, vyjádřil se neurčitě: „Pro toto čtyřleté období máme koaliční smlouvu. Když se spolupráce ukáže prospěšná pro občany této zemi, voliče těchto stran, tak je logické, že si pak představitelé těchto stran sednou a řeknou: pojďme v ní pokračovat," uvedl s tím, že to osobně řešil zhruba rok před volbami do Sněmovny. „Pokud tam budou jakékoliv otazníky, zaváhání, problém, rozhodneme se vydat jiným směrem," dodal Jurečka.

Místopředseda Sněmovny Jan Bartošek nahradil (se ziskem 175 z 276 odevzdaných hlasů) dosavadní první místopředsedkyni, šéfku senátorského klubu KDU-ČSL Šárku Jelínkovou (95 hlasů), za kterou se postavil před volbou i sám Jurečka. Bartošek delegáty oslovil s projevem, ve kterém představil patero priorit včetně otevření otázky přijetí Ukrajiny do Evropské unie. Řadovým místopředsedou KDU-ČSL zůstal náměstek brněnské primátorky Petr Hladík, nově jimi jsou senátorka a dřívější první místopředsedkyně Jelínková, poslanec Tom Philipp a náměstek moravskoslezského hejtmana Lukáš Curylo.

Ekonomika

Březnová inflace vzrostla na 12,7 procenta. Nejvíce od května 1998

Meziroční inflace v Česku během března dosáhla úrovně 12,7 procenta. Vlivem zdražování v dopravě a bydlení se spotřebitelské ceny meziměsíčně zvedly o 1,7 procenta. Domácnosti je zaznamenaly u elektřiny o 1,7 procenta a u zemního plynu o 7,4 procenta. Zvýšily se i ceny pohonných hmot a olejů o 21,7 procent. Více stojí potraviny jako plodiny, živočišné produkty a pekárenské výrobky.

Naposled byl vzestup takto vysoký v květnu 1998, kdy se v důsledku výrazného zvýšení některých regulovaných cen a sazeb nepřímých daní dostal až na 13 procent. „Nejvýraznější zrychlení jsme zaznamenali u pohonných hmot, které byly v březnu o polovinu dražší než před rokem. Například Natural 95 se u čerpacích stanic prodával průměrně zhruba za 44,50 korun za litr a nafta za 47 korun za litr," uvedla vedoucí oddělení statistiky ČSÚ Pavla Šedivá.

S dalším růstem inflace počítá i Česká bankovní asociace, podle které by mohla už v půlce roku dosáhnout hranice 14,5 procenta. „Inflace bude patrně zrychlovat i v dalších měsících s tím, jak se budou do cen potupně promítat další proinflační vlivy spojené s ruským útokem na Ukrajinu," uvedl Jakub Seidler, hlavní ekonom České bankovní asociace.

Jednou z cest, jak by ČNB mohla inflaci zbrzdit, je další zvýšení úrokových sazeb z nynějších pěti procent. Za celý letošní rok se bude inflace pohybovat kolem 13 procent, a bude tak nejvyšší od roku 1993. Vzhledem k tomuto inflačnímu vývoji trh prozatím předpokládá, že Česká národní banka vystoupá se sazbami mírně nad šest procent," dodal Seidler.

V Praze začala stavba trasy metra D

Představitelé hlavního města a dopravního podniku (DPP) ve čtvrtek 21. dubna na Pankráci zahájili stavbu trasy metra D z Pankráce na Olbrachtovu. Náklady na tuto část jsou asi 14,5 miliardy korun a práce potrvají sedm a půl roku.

Součástí nového úseku budou dvě stanice, přičemž stanice Pankrác bude přestupní mezi trasami C a D. Město očekává, že jí denně projde více než 120 000 cestujících. Na zahájený úsek poté naváže úsek na Nové Dvory a jako poslední vznikne úsek do Písnice.

DPP letos v lednu dokončil geologický průzkum, který prováděl na čtyřech místech. „Na ten průzkum navážeme. Bude využitelný téměř ze sta procent. Sestává ať už z větracích šachet, nebo ze samotného traťového tunelu," ubezpečil Novinky generální ředitel DPP Petr Witowski.

V první etapě vzniknou na 1,3 kilometru dlouhém úseku nejen zmíněné dvě stanice, ale také mezistaniční tunely, tunel pro obratové koleje a odstavný tunel, technologické tunely pro vzduchotechniku, spojka mezi tratěmi C a D a několik eskalátorových tunelů. Po dokončení úseku do Písnice má metro pokračovat z Pankráce na náměstí Míru.

„Jedná se o jednu z nejvýznamnějších investic nejen pro Prahu, ale i pro celou Českou republiku. Geologický průzkum jsme odstartovali v červnu 2019. Teď už děčku nestojí nic v cestě," uvedl primátor Zdeněk Hřib (Piráti).

Vzhledem k velikosti stavby prosí generální ředitel DPP Petr Witowski Pražany o shovívavost a trpělivost. „Ta stavba je velká, bude trvat dlouho, ale já si myslím, že finální výsledek bude stát za to. Pražané se mohou těšit na technologicky moderní, ale i na městotvornou stavbu, v jejímž okolí vzniknou krásná prostranství i nové čtvrti."

Náklady na na celé metro D, které by mělo být dokončeno v roce 2029, budou podle primátora 98 miliard korun.

Kurzovní lístek
25. 4. 2022 (střed)

EUR, 1 24,420
Kanada, 1 17,814
USA, 1 22,725

Kultura

Kampa chystá inscenaci Marta na počest Kubišové. Ztvární ji Holišová a Kohoutová

Už od poloviny března zkouší tvůrčí tým Letní scény Musea Kampa v čele se scenáristkou Danielou Sodomovou a režisérkou Adélou Laštovkovou Stodolovou novou inscenaci Marta. Divadelní recitál k 80. narozeninám Kubišové tak zdárně spěje k premiérám, které se uskuteční 9. a 12. června na Kampě. Jak bude představení vypadat, naznačili tvůrci v pondělí 4. dubna krátkou čtenou zkouškou.

V hlavní roli se vystřídají Hana Holišová a Bereníka Kohoutová, dále účinkují například Sara Sandeva se Zuzanou Stavnou alternující v roli Heleny Vondráčkové nebo Jan Cina a Denis Šafařík představující Václava Neckáře. Představení doplní živá hudba, kterou zahraje kapela složená přímo z herců, mezi nimi Václav Kopta, Igor Orozovič a další.

V inscenaci inspirované životním příběhem Marty Kubišové zazní vedle dalších hitů také ikonická Modlitba pro Martu z roku 1968, která podle Sodomkové v těchto dnech opět nabývá na aktuálnosti. „S příběhem Marty Kubišové jsem strávila mnoho času a její písně byly krásným studijním materiálem k historickým událostem, které mne vrátily do nesvobody a nelidskosti tehdejší doby. Vůbec jsem si neuměla představit, že se jednoho dne vzbudím a budu jim tolik rozumět v kontextu událostí dnešních dní," říká.

Kapelníkem, skladatelem a autorem aranží v recitálu je Petr Zeman. „Jde mi především o to, aby skladby, původně napsané pro velké orchestry, zněly v plné kráse i síle i v našem redukovaném obsazení o osmi lidech," vysvětluje. Součástí programu budou také koncerty a další vystoupení.

Nový film Notre-Dame v plamenech je poctou francouzským hasičům

Po třech letech od tragického požáru světoznámé gotické katedrály Notre-Dame v Paříži vstupuje do kin snímek, který dokumentuje událost z pohledu hasičů, záchranářů, církevních představitelů i obyvatel města. Francouzský režisér Jean-Jacques Annaud vypráví příběh o zkáze a naději, jehož svědkem se stal v polovině dubna 2019 celý svět.

Požární alarm, který narušil večerní mši během Svatého týdne, poprvé zazněl 15. dubna v 18 hodin a 20 minut. V té chvíli začal boj o záchranu jedné z nejvýznamnějších evropských památek. „V hlavní roli: mezinárodní hvězda, pařížská katedrála Notre-Dame. Její protivník: impozantní démon, oheň," popsal režisér pro Literární noviny.

Hrdinství hasičského sboru představuje nejdůležitější motiv filmu. Jeho příslušníci bojovali s plameny, aby zabránili zřícení stavby. Při záchranné akci, která trvala dvanáct hodin, evakuovali také historické artefakty, které se nacházely uvnitř, třeba trnovou korunu Ježíše Krista. „Požár v Notre-Dame umožnil Francii znovu se pyšnit dovednostmi, chladnou hlavou a oddaností těch, kteří se podíleli na záchraně katedrály," chválil režisér.

Událostmi v Paříži navazuje Annaud na úspěšné filmy Sedm let v Tibetu a Nepřítel před branami, k nimž ho také inspirovaly skutečné události. Čeští diváci mohou novinku zhlédnout od 21. dubna.

Podle:
http://carolina.fsv.cuni.cz/
https://www.novinky.cz/

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Papež František navštívil Maltu

Ve dnech 2.-3. dubna 2022 se uskutečnila 36. apoštolská cesta papeže Františka tentokrát na Maltu. Po příletu na ostrov v sobotu dopoledne se nejprve setkal s prezidentem Maltské republiky Georgem Williamem Vellou, s premiérem Robertem Abelou a jeho rodinou a se státními představiteli a diplomatickým sborem v sále Velké rady v paláci, který byl kdysi sídlem velmistrů rytířského řádu johanitů, kteří jej postavili v roce 1571. Zde papež František k nim pronesl svůj první veřejný projev.

Odpoledne navštívil Svatý otec známé poutní místo – kostel „Pino". Ten byl původně založen jako malá kaple v roce 1500 a v roce 1575 měl být zbourán kvůli zanedbanému stavu. Při bouracích pracích si však jeden dělník zlomil ruku a to bylo považováno za znamení a práce byly přerušeny. Kostel pak koupil jistý Pino Gauci, obnovil ho a umístil tam ikonu Panny Marie. Kostelu se říkalo "Pinův" - maltsky "ta 'Pinu" - a poté, co byl asi dvě stě let zavřený, znovu vzkvétal, protože tam došlo k zázračnému uzdravení dvou farmářů. Dne 22. června 1883 zde slyšela Carmela Grima, rolnice z ostrova Gozo tajemný hlas, který vyzýval, aby lidé odříkali "tři Zdrávasy, jeden za každý den, kdy mé tělo (Pána Ježíše) zůstalo v hrobě". Se zázračnou událostí se svěřila svému příteli Francescovi Portellimu, který dívce řekl, že na tom místě slyšel stejná slova. Také papež František, který je po Janu Pavlu II. druhým papežem, který svatyni navštívil v roce 1990, zahájil své modlitební setkání zde odříkáním tří Zdrávasů, jak to dělají maltští poutníci.

Na několika místech na Maltě se připomíná pobyt svatého Pavla, který přistál kolem roku 60 n. l. po ztroskotání lodi, která ho vezla do Říma. Jak uvádí sv. Lukáš ve 28. kapitole Skutků apoštolů, Malťané Pavla přivítali "se vzácnou lidskostí" a Pavel zde zůstal tři měsíce. Zasloužil se o počátek křesťanství na ostrově. V Rabatu, hlavním městě ostrova, je jeskyně, kde údajně Pavel se společníky Lukášem, Aristarchem, Trofimem a dalšími pobýval. Dnes je přeměněná na kapli, tzv. Jeskyně svatého Pavla. Po apoštolovi je pojmenován také nedaleko postavený kostel, dnes bazilika minor, a katakomby, které uchovávají různé křesťanské památky. Jeskyni navštívil 27. května 1990 Jan Pavel II. a 17. dubna 2010 Benedikt XVI. u příležitosti 1950. výročí ztroskotání lodi svatého Pavla. František se tam zastavil v neděli ráno 3. dubna a po modlitbě zde zapálil votivní lampu a k věřícím pronesl homilii.

V bazilice svatého Pavla bylo další setkání s věřícími, kdy společně prosili v modlitbě: *„Bože, tvé milosrdenství je nekonečné a pokladnice tvé dobroty nevyčerpatelná: posiluj laskavě víru tobě zasvěceného lidu, aby všichni moudře pochopili, jaká láska je stvořila, jaká krev je vykoupila, jaký Duch je obnovil."* Před odjezdem z baziliky se papež František pozdravil a promluvil s nemocnými z farností, s bezdomovci, z nichž někteří jsou ubytováni v "Domě papeže Františka" v Santa Venera, a s asi 30 drogově závislými z rehabilitačních center. O všechny tyto lidi se stará Caritas Malta, která koordinuje 26 církevních humanitárních organizací na ostrově.

Nedělní mši svatou papež sloužil ve Florianě za účasti asi 20 tisíc věřících a zástupců křesťanských církví a dalších náboženských vyznání: *"V každé době hrozí nebezpečí nepochopení Ježíše, a to i vyvěšováním praporů s křížem,"* řekl v promluvě papež.

Při modlitbě Anděl Páně na závěr mše na náměstí Piazzale dei Granai ve Florianě František poděkoval Malťanům za přijetí, kterého se mu dostalo, a znovu připomněl "humanitární tragédii" sužované Ukrajiny. Mladým lidem řekl: "Zamilujte se do Krista a nezapomeňte na své prarodiče, čas strávený v lásce vás osvobodí."

Papež František zakončil svou cestu na Maltu setkáním se zhruba dvěma stovkami migrantů ve středisku papeže Jana XXIII., které je součástí maltského imigračního centra zvaného Hal Far, vzdáleného asi čtrnáct kilometrů od apoštolské nunciatury. *"Nepohlížejte na lidi jako na čísla. Pomysleme na to, kdyby na oněch člunech byly naše děti "* vyzval. Papež vyslechl dvě svědectví a k tomu řekl: *"Připomínají příběhy tisíců lidí, kteří dnes utíkají z Ukrajiny kvůli nespravedlivé a kruté válce."*

Katolická církev v České republice pomáhá Ukrajincům. Poskytuje ubytování a potraviny, ale i pomoc s integrací

Do konkrétní pomoci uprchlíkům z Ukrajiny se v České republice zapojily již téměř všechny diecéze a řada mužských i ženských řeholí. Největší pomoc spočívá v nabídce ubytování, které poskytla přímo biskupství, kláštery, ale i jednotlivé farnosti a farníci. Aktuálně se podařilo ubytovat již přes 6 tisíc uprchlíků a mnoha tisícům dalších je pravidelně poskytována jiná forma podpory. Více než 10 tisíc Ukrajinců již také využilo služeb Charit, včetně pomoci při hledání ubytování.

Některé řehole zajišťují pravidelně uprchlíkům obědy. Teplé jídlo připravují denně například ve svém stravovacím provozu Dcery Božské Lásky v Opavě a Milosrdné sestry sv. Kříže v Kroměříži. Bosí karmelitáni na Hradčanech svým Ukrajincům dovážejí obědy z Nemocnice pod Petřínem. Potravinová pomoc ve formě balíčků a trvanlivých potravin je poskytována přes Charity, farní společenství a řehole dalším desítkám tisíc uprchlíků. Sbírky potravinové pomoci pokračují po celé republice v téměř každé farnosti.

Kromě finanční Sbírky pro Ukrajinu, kterou koordinuje Charita ČR, pořádají diecézní Charity, farnosti i řehole další sbírky na konkrétní pomoc osobám, kterým již poskytly přístřeší a další pomoc u nás. Tisíce osob využily výtěžků z humanitárních sbírek, do kterých jsou zapojeny stovky dobrovolníků.

Více než stovka ukrajinských dětí byla již přijata do církevních škol provozovaných řády a řeholemi, kde pro ně byly založeny integrační třídy. Dvě stovky ukrajinských dětí dochází v současné době pravidelně do středisek volného času salesiánů.

Součástí pomoci katolické církve je také uprchlíkům usnadnit orientaci v českém prostředí, zapojit je do vzdělávacího a pracovního života nebo jim hledat dlouhodobější ubytování. Tisícovce uprchlíků byly poskytnuty tlumočnické služby, mnoho diecézních Charit i řeholí nabízejí kurzy českého jazyka. Stovkám uprchlíků byla již poskytnuta asistence při jednání s úřady a desítky dobrovolníků jsou zapojeny do hlídání dětí.

Arcidiecézní Charita Praha zřídila telefonickou linku v ukrajinštině, diecézní Charity rozšiřují služby odborného poradenství. Také poptávka po duchovních službách je velká. Zejména řeckokatoličtí kněží ukrajinského původu jsou v současné době velmi vytížení a organizují spolu s krajany rozsáhlou pomoc nově příchozím.

Čeští a moravští biskupové děkují všem lidem, kteří ukrajinským uprchlíkům pomáhají, ale zároveň je prosí, aby ve své pomoci nepolevovali, ale dle svých možností pokračovali.

www.vaticannews.va/cs
www.cirkev.cz

Uplynulo 100 let od úmrtí blahoslaveného Karla Habsburského

Blahoslavený Karel I. pocházel z habsbursko-lotrinské dynastie. V letech 1916-1918 byl posledním rakouským císařem, českým králem, apoštolským králem uherským a markrabětem moravským. Celé jeho jméno zní: Karel František Josef Ludvík Hubert Jiří Oto Maria Habsbursko-Lotrinský. Zemřel 1. dubna 1922 ve věku nedožitých 35 let na zápal plic na ostrově Madeira.

Narodil se 18. srpna 1887 na zámku Persenbeug v Dolních Rakousích. Během svého dětství pobýval zejména v Dolních Rakousích, ve Vídni a v Čechách. V roce 1911 se oženil se Zitou Bourbonsko-Parmskou, se kterou měl 8 dětí, z nichž Ota byl pak jeho následovníkem.

Manželství Karla I. a Zity bylo velmi příkladným. Během svatebního dne své nevěstě řekl: *„Nyní si musíme vzájemně pomoci do nebe!"* Papež Pius X. jim poslal svatební poselství, ve kterém se uvádělo: *„V hořkých chvílích, jichž jistě nebudou manželé ušetřeni, nechť je vám oporou víra v Boha, nechť najdete útočiště ve šťastném rodinném životě."* Jeho přání se opravdu vyplnilo. Spojovala je hluboká víra, společně sdílené způsoby uctívání Boha, ale také vzájemné sdílení všech oblastí života. Ke konci svého života Karel své manželce řekl: *„...v náručí Spasitele ty a já a naše milované děti. Tolik tě miluji."*

Karel I. na trůn usedl 21. listopadu 1916 jako následovník svého prastrýce Františka Josefa I. Během kralování se velmi snažil zastavit první světovou válku. Bohužel přes všechna mírová jednání k ukončení války nedošlo. Po zániku Rakouska-Uherska v roce 1918 musel odejít do exilu. Během roku 1921 se dvakrát pokoušel ujmout vlády v Uhersku. Následně musel s celou rodinou do vyhnanství až na odlehlý ostrov Madeira, kde v roce 1. dubna 1922 zemřel na zápal plic.

Podle tzv. habsburského zákona nelze v Rakousku užívat žádný jeho šlechtický či panovnický titul. Přesto je často oslovován jako arcivévoda. Bývalý papež Benedikt XVI. jej při audienci přímo takto označil.

Zajímavostí je, že pokud by se stal českým králem, mohl by být označován jako Karel IV. Toto označení již má jiný slavný a oblíbený panovník z rodu Lucemburků. Jako český král byl tedy označován pouze jako Karel I. Čtvrtým císařem tohoto jména byl pouze ve Svaté říši římské.

V roce 2004 byl beatifikován papežem sv. Janem Pavlem II. V Česku si jeho působení připomínají každoročně na zámku v Brandýse nad Labem prostřednictvím kulturní akce Audience u císaře Karla I., kde ještě jako mladý arcivévoda strávil několik let svého života.

www.cirkev.cz

Karel Habsburský se svou manželkou Zitou

Modlitba k blahoslavenému Karlovi

Blahoslavený císaři Karle,
Ty jsi ve svém životě přijal nesnadnou službu panovníka i tíživé úkoly jako pověření od Boha a svěřoval jsi všechno své myšlení, rozhodování a jednání Trojjedinému Bohu.
Prosíme Tě, přimluv se za nás u Boha a vypros nám důvěru a odvahu i v nejtěžších situacích našeho života, abychom neklesali na mysli, ale abychom věrně následovali Krista.
Vypros nám milost, ať jsou naše srdce přetvořena podle Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.
Pomáhej nám, abychom se soucitem a s odhodláním pomáhali chudým a potřebným a neohroženě usilovali o pokoj doma i ve světě. Ať naše životy v každé situaci s důvěrou vkládáme Bohu do rukou, abychom mu mohli patřit a k němu dojít jako Ty, skrze Krista, našeho Pána.
Amen.

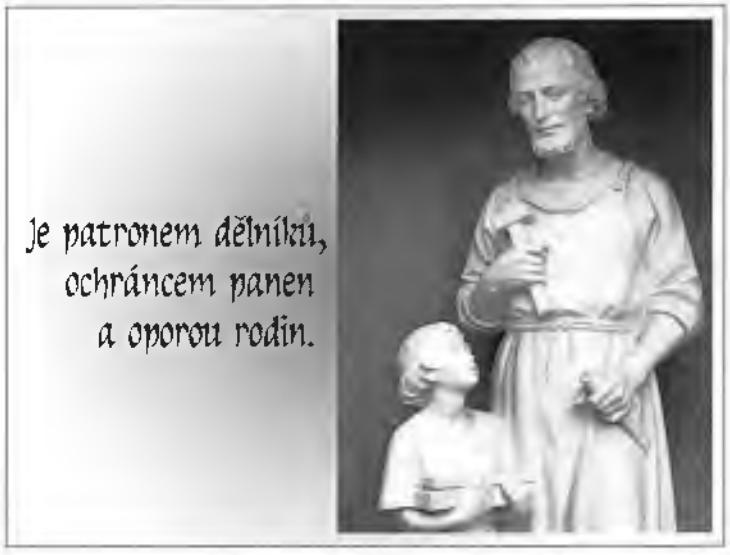
www.cisarkarel.cz

Deset důvodů, proč milovat a ctít svatého Josefa

1. Svatý patron dělníků

Práce v životě normálního muže zabírá velkou část života. Často se snažíme pracovat způsobem, kterým uctíváme Boha. Od svatého Josefa se můžeme učit (a to nejen muži, ale i ženy), jak pracovat zodpovědně, a též ho v této souvislosti můžeme vzývat o pomoc. Jedním ze způsobů, jak to udělat, je začít svůj pracovní den modlitbou ke svatému Josefovi. Přímluvě svatého Josefa se můžete těšit, když máte potíže při hledání práce. Byl pověřen postarat se o Božího Syna a materiálně zabezpečit Svatou Rodinu, a tak plně chápe, jakým tlakům čelí lidé, kteří zajišťují své rodiny. Je obrovské množství případů, kdy lidé na vlastní kůži zažili sílu přímluvy svatého Josefa při hledání zaměstnání.

2. Jeho přímluva je mocná

Udělejte svou zkušenost s tím, že když něco potřebujete, požádáte o pomoc svatého Josefa a vaše potřeby budou splněny. Svatý Josef odpovídá na mnohé modlitby, a to ve velkých i drobných záležitostech, ať už jde např. o hledání zaměstnání, nebo o založení rodiny.

3. Vzor otcovství pro muže

Bůh Otec si vybral svatého Josefa ze všech lidí za otce Pána Ježíše. To skutečně mluví o jeho charakteru, protože byl pověřen vedením, bezpečností a ochranou Božího Syna a Božího stvoření Panny Marie. Josef věrně sloužil Svaté Rodině a chránil její členy před nebezpečím, aby mohli naplnit Boží poslání. Svatý Josef naučil Ježíše jeho lidskosti, jak být člověkem. Není pochyb, že ho naučil, jak být věrným Židem, stejně jako mu ukázal kouzlo tesařského řemesla. A tak se stává sv. Josef pro otce vzorem, jak být duchovní vůdci našich rodin. Tak jako sv. Josef jsou muži povoláni, aby v rodině svědčili, že skrze lásku k Bohu Otci proudí láska i k manželkám a dětem.

4. Muž poslušný Boha

Pokaždé, když ho Bůh prosil, aby něco udělal, snažil se sv. Josef vždy říci ano. Ať už jde o Marii jako manželku nebo o Betlém v době sčítání lidu nebo o útěk s rodinou do Egypta. Josef vždy a okamžitě následoval Boží vůli. Ve

věku, kdy začínáme jít vlastní životní cestou, je Josef velkou připomínkou, že skutečná velikost tkví v následování Boží vůle, ne naší.

5. Muž ticha

V Bibli nenajdeme ani jedno slovo svatého Josefa, protože byl mužem velkého ticha. Díky tomuto tichu dokázal slyšet Boží hlas a rozpoznat vůli Boha Otce pro Svatou Rodinu. V epoše hluku a velkého množství slov nám Josef připomíná, že pokud chceme slyšet Boží hlas, musíme ztišit své srdce a vstoupit do ticha.

6. Patron mužů

Josef je patron mužů, a proto se muži k němu obracejí s prosbou, aby se jako on stali těmi správnými muži na svém místě. Ke svatému Josefovi jako patronovi mužů se ale rády obracejí i děvčata a ženy. Děvčata proto, že jej prosí, aby jim poslal toho pravého, a ženy, aby se za všech okolností dokázaly dobře domluvit se svým manželem, případně se syny.

Korunou Josefova pozemského života byla jeho smrt, která byla smrtí z lásky. Podle tradice umíral ve společnosti Pána Ježíše a Panny Marie.

7. Patron naší země

Od roku 1654 je svatý Josef jedním z patronů české země. To je o důvod víc, abychom mu svěřovali dění v naší vlasti, záležitosti veřejné a ty, kteří naší zemi vládnou.

8. Patron šťastné smrti

Jak říkává Alois Karpíšek, každý z nás má jednu velkou jistotu, že se dožijeme až do své smrti. A aby ta naše smrt byla opravdu šťastná – to znamená, že po ní následuje vstup do nebe – za to už nyní, ale i pak ve chvíli smrti prosme o přímluvu sv. Josefa.

Pius IX. prohlásil 8. prosince 1870 sv. Josefa za patrona celé církve.

9. Patron Církve

Dne 8. 12. 1870, v době velmi těžké, vyhlásil papež Pius IX. svatého Josefa za patrona Církve. I v dnešní době potřebujeme tohoto přímluvce a prosíme, aby Církvi vyprošoval jednotu, svobodu na celém světě, věrnost pravdě a nová a trvalá duchovní povolání.

10. Univerzální přímluvce

Svatý Josef se již mnohým osvědčil jako mocný pomocník ve všech oblastech života. Svatá Terezie od Ježíše k tomu podotýká ze své zkušenosti: „Zdá se, že Bůh dovolil jiným světcům, aby nám přispívali v té či oné potřebě, zatímco já zakusila, že přímluva svatého Josefa se vztahuje na všechny potřeby."

P. Jiří Ochman
Z knihy: Se svatým Josefem
Převzato z časopisu Milujte se 60/2022
Obrázky: bosekarmelitky.cz - Karmel sv. Josefa

Zázračné schodiště v loretánské kapli v Santa Fe

Pokračování ze str. 2

Na cestě do Baltimoru se biskup Lamy zastavil v Kentucky, kde navštívil sestry z Loretta a zeptal se, zda by některé z nich nebyly ochotné s ním jet do Santa Fe, kde by založily první školu pro dívky. Na zpáteční cestě z Baltimoru se opětně zastavil v klášteře Lorettu a zjistil, že šest sester je ochotných s ním jet do Santa Fe. Společně tedy odjeli kočárem z Bardstownu v Kentucky do Louisville v Kentucky. Louisville leží na velkém zákrutu řeky Ohio, kde snadno mohli nastoupit na kolesový parník do mě-sta Independence v Missouri. Odtud plánovali jet krytými vozy po Old Santa Fe Trail až do cíle v Santa Fe v Novém Mexiku.

Naneštěstí Matka Matilda během jízdy parníkem do Independence onemocněla cholerou, kterou v té době přežilo jen málo lidí. Když kapitán parníku zjistil, že Matka představená ve své kajutě zemřela, polekal se a z obavy o své pasažéry vysadil biskupa Lamyho a sestry z Loretta z parníku už asi dvacet mil před Independencí. Tak si všichni museli pospíšit, aby včas zvládli poslední úsek cesty. Naštěstí se nad nimi asi na půl cestě slitoval jeden farmář a nechal je u sebe ve stodole přenocovat. Když se dostali do Independence, tak ještě jedna ze sester, která se starala o matku Matildu, dostala také choleru. Musela přerušit cestu, aby se zotavila, a nakonec se vrátila do mateřského domu v Kentucky.

Biskup Lamy se zbylými čtyřmi sestrami se pak připojili ke koloně vozů, ktera se vydala na dlouhou cestu po Old Santa Fe Trail na území Nového Mexika. Cesta touto trasou do Santa Fe trvala nejméně dva měsíce. Nebyly žádné asfaltované silnice, dokonce ani ne rovné polní cesty, jen zbytek vyjetých kolejí po vozech z předchozí kolony. Představte si, že sedíte na holém prkně a přes dva měsíce to s vámi drncá nahoru a dolů. Jaké to bylo utrpení takto cestovat. A to nebylo to nejhorší. Čas od času byla během cesty kolona vozů napadena indiány. Indiáni nebyli nadšeni všemi těmi Evropany, kteří přišli z ciziny na západ, aby jim zabrali zemi.

Shodou okolností potkalo později v jiné koloně, v roce 1867 právě takové neštěstí plný vůz sester, které cestovaly do Santa Fe. Jednoho večera, za soumraku, hlásil zvěd kolony vozů, která se právě brodila přes řeku, že se velký houf indiánů právě připravovuje k útoku. Vůdce kolony tedy vyzval vozy, aby vytvořily kruh a připravily se na nejhorší. Jeden vůz se ale nemohl přebrodit a musel zůstat na druhé straně řeky. Sestry byly celou noc schované pod přikrývkami ve svém voze. Všechny slyšely válečný křik domorodců, kteří se připravovali k útoku při východu slunce.

Když nastalo ráno, bylo slyšet jen cvrlikání ptáčků. Vůdce kolony vozů pátral v dálce a ke svému úžasu zjistil, že indiáni jsou pryč. Přebrodil se se skupinou mužů na druhý břeh, aby převezli poslední vůz, který tam nechali. Ke svému překvapení ho našli prázdný! Bylo v něm všechno mešní víno, které sestry vezly s sebou. Indiáni naštěstí dali přednost bujnému večírku s alkoholem před útokem na přistěhovalce!

Když se vůdce s pomocníky vrátili, šli se podívat, jak se vede sestrám, které se celou noc skrývaly ve voze pod přikrývkami. Naneštěstí zjistili, že jedna z nich v noci strachy zemřela. Pohřbili ji tam, uprostřed prérie a jen jednoduchým dřevěným křížem označili její hrob.

Vraťme se ale zpět do roku 1852, kdy první skupina sester dorazila na západ do Santa Fe. Ulice města byly zaplněny zvědavými lidmi, kteří je nadšeně vítali. Po večerní oslavě uvedl biskup Lamy sestry do skromného příbytku naproti katedrále. Poté, co se sestry nějakou dobu věnovaly studiu místní španělštiny, otevřely v roce 1853 tak zvanou Loretto Academy pro dívky tam, kde dnes stojí Inn and Spa at Loretto. V budově na původním pozemku, který biskup Lamy koupil, měl být umístěn seminář. Původně to byl „Hotel Amerika".

Po splnění svého cíle otevřít školu pro dívky, se rozhodl biskup Lamy otevřít školu pro chlapce. Tenkrát se to jistě lidem zdálo hrozně nespravedlivé otevřít prvně školu pro dívky a ne pro chlapce.

V roce 1859 jel biskup Lamy do Říma na návštěvu „ad limina" k papeži. Cestou se zastavil ve Francii, kde se setkal s členy řádu Christian Brothers (kongregace Školských bratří založená sv. Janem Křtitelem de la Salle ve francouzské Remeši roku 1680, poz. red.), protože chtěl také otevřít školu pro chlapce. V 18. století mohly ve Francii chodit do školy pouze děti bohatých a urozených. Tento řád křesťanských bratří byl tehdy založen, aby vzdělání umožnil i ostatním.

Biskup Lamy informoval bratry, že pro ně koupil misii San Miguel, ve které stojí nejstarší kostel ve Spojených státech, a okolní pozemky, aby si mohli zřídit vlastní školu. Když bratrům vyprávěl o majetku, asi se nezmínil o tom, v jakém chaosu se mise nacházela. Kdo dnes navštíví misi San Miguel, může si tam prohlédnout fotografie z té doby.

Poté, co Školští bratři otevřeli vlastní školu pro chlapce nedaleko školy pro dívky, nechaly postavily sestry z Loretta kolem školy pro dívky tři mery vysokou zeď. Proč? Možná, že chtěly ochránit dívky, které byly v jejich péči, před neslušnými chlapci o dva bloky dál!

Biskup Lamy tedy splnil svůj cíl otevřít školy pro chlapce i dívky. Jeho dalším projektem pak bylo postavit pár pěkných kamenných kostelů, jako si je pamatoval z dětství ve Francii. Ale právě v té době, v roce 1861, vypukla občanská válka.

Během ní nebyla pro obyvatele Santa Fe cesta na východ moc bezpečná. Nové Mexiko se totiž nepřidalo ani k severu ani k jihu. Na cestě zpět na východ se vás mohli zeptat, zda jste na straně severu či jihu. Pakliže byste odpověděli špatně, mohli by vás zabít. Většina obyvatel Santa Fe tedy zůstávala doma, kde se cítila v bezpečí před válkou. Válka je však málem dostihla v bitvě u Glorieta Pass v roce 1862.

Pár let po skončení války v roce 1868 byl biskup Lamy opět povolán do Říma na návštěvu „ad limina". Při té příležitosti se rozhodl zastavit se opět ve Francii a najít někoho, kdo by mu postavil v Santa Fe krásné evropské kostely, o kterých snil. V Paříži našel architekta jménem Antoine Mouly a jeho syna Projecta Mouly. Oba souhlasili s tím, že se vydají do Santa Fe, které bylo asi

8,000 mil daleko, a postaví tam kamenné kostely.

Když v roce 1869 dorazili do Santa Fe, začali pracovat na katedrále svatého Františka. Kvůli rozsáhlým záplavám, které způsobovala řeka Santa Fe a měnila celou oblast na bažinu, musely být v roce 1873 práce zastaveny, aby stavitelé nejprve vyřešili problémy se základy. V té době také Antoine Mouly oslepl a musel se vrátit do Paříže. Práce se pak ujal jeho syn Projectus Mouly. Zatímco se pokoušel vyřešit problém se základy katedrály, požádaly sestry z Loretta, zda by jejich dívkám mohl postavit školní kapli. Římskokatolické řeholnice jsou známé svým přesvědčivým šarmem. Projectus Mouly se tedy ujal stavby kaple Panny Marie Světla a pracoval na ní po dobu pěti let, od roku 1873 až do 25. dubna 1878, kdy byla kaple vysvěcena. Rozhodl se kapli vybudovat podle vzoru pařížské Sainte Chapelle. Ta byla postavena francouzským králem Ludvíkem IX. k uložení mnoha relikvií přivezených z křížových cest. Sainte Chapelle má dvě patra. Dolní bylo určeno jako kaple pro rolníky a odtud vedou dvě kamenná kruhová schodiště do královy soukromé gotické kaple v horním patře. Tím se dostáváme k začátku legendy o našem schodišti v Santa Fe.

Dějiny zázračného schodiště

Předpokládá se, že Projectus Mouly chtěl hned od začátku umístit do loretánské kaple kruhové schodiště, ale nenašel tehdy nikoho, kdo by je z Francie do dalekého Santa Fe přišel postavit. Tak dokončil kapli „Naší Paní Světla“ 24. dubna 1878 bez přístupu na kůr. To byl ale problém, když pak sestry z Loretta a dívky z jejich školy nemohly na vlastní kůr. Jediná možnost byla použít sedm metrů vysoký žebřík. To však bylo kvůli dlouhým hábitům sester a dlouhým šatům dívek příliš nebezpečné. K tomu ke všemu začátkem roku 1879 Projectus Mouly zemřel.

Sestry z Loretta tedy požádaly místní tesaře, zda by někdo pro ně nemohl kruhové schodiště postavit, ale ať se snažily sebevíc, nikoho nesehnaly. Všichni tesaři tvrdili, že se to nedá udělat. Nikdo z nich nevěděl jak na to, nikdo z nich neměl potřebné znalosti a zkušenosti.

Jako hluboce věřící, se nakonec sestry rozhodly, že se budou modlit, aby se problém nějak vyřešil. Křesťané všech vyznání se občas obracejí na své přátele, svou rodinu nebo církevní společenství s žádostí o přímluvnou modlitbu k Pánu Ježíši. Katolíci jsou zvyklí se obracet na své přátele, kteří žijí jako svatí v nebi, aby se také za ně přimlouvali u Pána Ježíše. Sestry se rozhodly takto požádat svatého Josefa o přímluvu u Pána Ježíše během devítidenní modlitby neboli novény. Svatý Josef je patronem tesařů a také světcem, kterému byla zasvěcena jako spolupatronu jejich Loretánská kaple. Posledního dne novény ke svatému Josefovi, právě když sestry končily závěrečnou modlitbu, se u dveří jejich kaple objevil starší muž s šedivým plnovousem. Jedna ze sester vstala od modlitby a přistoupila k onomu muži, aby se zaptala, co si přeje. On jí řekl, že je tesař a přišel postavit schodiště, za které se sestry modlily. Matka představená Magdalena Haydenová ho na místě najala.

Tajemný tesař byl velmi uzavřený a trval na tom, že při práci nesmí být nikým rušen. Sestrám to vůbec nevadilo, vždyť samy žily způsobem života Bohu zasvěcených zbožných řeholních panen a i ony byly velmi samotářské. Většinu času trávily pečlivým vykonáváním svých povinností jako vychovatelky mladých dívek nebo na modlitbách. Samy se nikdy nestýkaly s mužem bez doprovodu jiné sestry. Žádnou z nich tedy nenapadlo, že by si někdy popovídaly s tesařem a zeptaly se na jeho práci. Z tohoto důvodu se s tajemným tesařem setkávala čas od času pouze matka Magdaléna, řádová představená, aby se informovala jak dílo pokračuje.

Tesař pracoval uvnitř kaple vždy za zamčenými dveřmi, takže nikdo nemohl pozorovat jeho jedinečné dovednosti. Každé ráno, když sestry a studentky přicházely do kaple na mši svatou, opouštěl tesař kapli a pracoval venku, kde namáčel a ohýbal dřevo.

Nejdelší dostupné kádě byly v té době asi dvoumetrové koňské žlaby. Z tohoto důvodu není na budovaném zázračném schodišti žádný kus dřeva delší než dva metry. Schodiště se skládá z 94 kusů dřeva, které jsou spojeny na devíti místech na vnějším nosníku a na sedmi místech na vnitřním nosníku.

Tento proces práce uvnitř a venku, trval tři měsíce, jak to popisuje brožurka vydaná sestrami z Loretta v roce 1933. To je také nejstarší písemná informace, která vypráví legendu o zázračném schodišti. V době publikace žilo ještě několik nejstarších sester, které stavbu schodiště koncem roku 1879 zažily a tak byly, jak se říká, svědky z první ruky.

Jednoho rána přišly sestry ke dveřím kaple, stejně jako chodily celé tři měsíce, ale k jejich překvapení nebyl tajemný tesař nikde k nalezení. Jednu ze sester napadlo, že možná zaspal. Nikdo ale neměl tušení, kde vlastně přespává a kde by ho měly hledat.

V té době panovaly nepsané zákony Divokého západu. Potulní kvalifikovaní dělníci byli placeni až po dokončení své práce, za celé dílo a nikoli od hodiny každý týden. Obvykle pracovali co nejefektivněji až dvacet hodin denně, sedm dní v týdnu. Z tohoto důvodu se nedá pořádně srovnat tříměsíční práce potulného dělníka s výkonem dnešního běžného dělníka. Produktivita práce tajemného tesaře byla mnohem větší než produktivita současného dělníka.

Sestry nejprve hledaly tesaře po celém městě, ale nepodařilo se jim ho nikde najít. Potom šly, možná jen sama matka Magdaléna, do jediného skladu dřeva v tom místě, aby se zeptaly, kolik dluží za dřevo a použitý materiál. K jejich překvapení je majitel informoval, že tesař si k němu pro žádný materiál nikdy nepřišel. V té chvíli si sestry uvědomily, že poslední den jejich novény ke svatému Josefovi, když přijel tajemný tesař na svém oslu, tak si s sebou žádný materiál nepřivezl. Když se pak mezi sebou o tom všem obyvatelé Santa Fe bavili, tak si nikdo nemohl vzpomenout, že by kdy viděl tajemného tesaře přinášet si k práci do kaple nějaké dřevo.

Všechny tyto neobvyklé okolnosti přesvědčily sestry z Loretta o tom, že tím tajemným tesařem, kterého přivolala jejich modlitba, nemůže být nikdo jiný než sám svatý Josef, kterého poslal sám Pán Ježíš z nebe, aby jim vymodlené schodiště postavil. To je příběh ze Santa Fe, legenda o zázračném schodišti.

Ale tím nekončíme. - Pokračování příště.

Podle vyprávění Richarda Lindsley, OCDS
vydal Daniel Cannella a
přeložil David Tománek z Michiganu

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations
available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net
Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service

CZECH CATHOLIC UNION/ CCU LIFE

Fraternal Life Insurance
(Insurance & Annuity Sales)
Since 1879

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

(216) 341-0444

Úpřímná vzpomínka

Před šesti roky 13. května 2016 na Boží zavolání
odešel od nás náš milovaný manžel,
starostlivý otec, dědeček a strýc, pan

Miroslav Chybík

Zemřel 13. května 2016,
99 let po prvním zjevení Panny Marie ve Fatimě.
Jeho tělesné pozůstatky jsou uloženy na hřbitově
Panny Marie Královny nebes v Hillside.

Děkujeme všem,
kdo si na něho vzpomenou
v modlitbě spolu s námi.

Ingrid Chybíková, manželka
Angela a Marianne Chybíkovy, dcery
Rosemarie a John Long, dcera s manželem
Caroline a Elizabeth Long, vnučky
a ostatní příbuzní
a přátelé z České misie
s Mons. Dušanem Hladíkem

Pravidelné bohoslužby
v České misii sv. Cyrila a Metoděje

9415 Rochester Ave.,
Brookfield, IL 60513

České mše svaté:

Sobota 6.30 večer mše s nedělní platností
Neděle 10.30 dopoledne
Pondělí a čtvrtek 6.00 večer
Středa 10.00 dopoledne

Slovenské mše svaté:

Neděle 9.00 dopoledne
Úterý a pátek 7.00 večer

Vděčná vzpomínka

19. května 2022 si připomeneme dvacáté první výročí úmrtí našeho milého duchovního Otce

Rev. Vojtěcha Jaroslava Víta OSB

Narodil se v Polici nad Metují v Čechách 2. února 1923. V době 2. světové války vstoupil do benediktinského kláštera v Praze v Břevnově a zde 14. září 1945 složil řeholní sliby. V roce 1946 odešel na teologická studia do Belgie, kde byl 29. července 1951 vysvěcen na kněze. Protože se po komunistickém puči nemohl vrátit do vlasti, odešel na misie do Afriky do tehdejšího Belgického Konga. V roce 1961 přesídlil do Spojených států amerických. Zde působil v duchovní správě u kostela sv. Prokopa v Chicagu, později spoluzakládal středisko Velehrad v blízkosti kostela sv. Anežky České, které později přenesl do Cicera ke kostelu Panny Marie Svatohorské. Téměř 40 let zajišťoval českou duchovní správu pro naše krajany v exilu. Byl iniciátorem a 25 let šéfredaktorem českých novin Hlas národa. Za svou práci v exilu byl vyznamenán prezidentem České republiky Václavem Havlem řádem T.G. Masaryka. Po vykonané práci odešel na zasloužený odpočinek do Prahy a při své opětovné návštěvě USA byl 19. května 2001 povolán na věčnost. Je pochován na klášterním hřbitově benediktinského opatství sv. Prokopa v Lisle.

Vzpomínkovou mši svatou budeme za něho obětovat v kostele České misie v Brookfieldu v neděli 22. května 2022 v 10.30 hod. dopoledne.

Děkujeme všem, kdo si na něho v modlitbě vzpomenou s námi
Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České Misie v Chicagu

Vroucí vzpomínka

Letošního 30. května si připomeneme jedenácté výročí, kdy Pán života a smrti povolal na věčnost našeho milovaného manžela, tatínka, dědečka, bratra, švagra a strýce, pana

Ladislava Gajdu

Narodil se 26. června 1935 v obci Lanžhot nedaleko Břeclavi na jižní Moravě Františku Gajdovi a Marii roz. Škrobačkové. Měl ještě čtyři sourozence, sestry Boženu, Jiřinu a Marii a bratra Milana. V těžkých dobách po komunistickém puči 1948 byli nuceni s celou rodinou v roce 1950 opustit Československou republiku. Jeho otec pomohl nesčetnému množství lidí k útěku za hranice a byl při jedné z akcí zastřelen pohraniční stráží. Rodina Gajdova pobývala rok v uprchlickém táboře v Rakousku a za pomoci přátel se potom dostali do Kanady. Zde byl Ladislav nucen již od mladého věku 16 let těžce pracovat a pomáhat své mamince vydělávat na živobytí. Pracoval jako elektrikář u firmy Dehavyland a tato profese mu zůstala po celý život. V roce 1960 dostal nabídku na práci ve Spojených státech, kde pracoval jako elektrotechnik ve známé firmě Zenit, která vyráběla televizory. V roce 1961 se v Chicagu oženil s Věrou F. Kondrys a později měli tři děti, syny Františka a Milana a dceru Věru. Kromě své práce a rodiny měl také spoustu zálib. Byl dlouhá léta aktivním členem fotbalového klubu Sparta ABA Chicago, kde působil nejprve jako hráč a později jako trenér a funkcionář. Aktivně pracoval v Ústředně Moravských Spolků, kde zpíval, tancoval a po mnoho let vedl program Moravských dnů. Jeho odchod je pro tyto organizace trvalou ztrátou. Jeho láska, trpělivost a obětavost pro rodinu, přátele, fotbal a folklor zůstanou trvale nejen v srdci členů rodiny, ale též ve vzpomínkách široké krajanské veřejnosti. Ladislav Gajda byl též člověkem hluboce věřícím a praktikujícím katolíkem. Byl aktivním členem České katolické misie a se svou manželkou se velmi zasloužili o získání nového českého kostela v Brookfieldu a jeho rekonstrukci. Za celoživotní práci byl se svou manželkou vyznamenán v roce 2010 biskupem Mons. Petrem Esterkou medailí „Za službu církvi, vlasti a národu". Zemřel tiše v odevzdanosti do vůle Boží 30. května 2011. Je pochován na hřbitově Panny Marie Královny nebe v Hillside, kde očekává slavné vzkříšení.

Mši svatou za něho budeme obětovat
v kostele Českých patronů v České misii v Brookfieldu
v neděli 29. května 2022 v 10.30 hod. dopoledne

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou v modlitbě spolu s námi

Věra Gajda, manželka
František Gajda, syn
Milan Gajda, syn s rodinou
Věra Návrat, dcera s manželem Miroslavem
Božena Bílek, sestra s rodinou
Jiřina Jelínek, sestra s rodinou
Marie Kwilosz, švagrová s rodinou a
ostatní příbuzní v Americe, Kanadě a v České republice

Srdečné přání příteli

Byl pozdní večer
první máj
večerní máj
byl lásky čas.
Hrdličkin zval
ku lásce hlas,
kde borový
zavánělháj.

Janu Novotnému,

do Britské Kolumbie v Kanadě
k 78. narozeninám,
které oslaví na 1. máje letošního roku

posíláme srdečné přání dobrého zdraví, stálé duševní pohody a všeho nejlepšího. Milý příteli, ať rychle zapomeneš na vše těžké, co bylo v životě, a máš stále před očima jen to dobré.

To Ti přeje Tvůj spolužák z Mendelovy univerzity v Brně
Venda Hlaváč z Rousínova
s manželkou, která v tentýž den slaví také narozeniny, i s těmi, co Tě znali, a kteří na Tebe stále rádi vzpomínají.

K blahopřání se připojují a hojnost Božího požehnání a všechny potřebné milosti do dalších let života věrnému odběrateli a čtenáři Hlasů národa v modlitbě vyprošují
Mons. Dušan Hladík a redakce časopisu

Česká Misie v Chicagu

Vás srdečně zve do Lisle na pouť

k Panně Marii

v neděli 8. května 2022
ve 2.00 hodiny odpoledne
St. Procopius Abbey
5601 College Road, Lisle IL 60532
V klášteře v kapli Panny Marie
bude mše svatá a májová pobožnost.

Členové naší misie připravili dramatizaci

PRAŽSKÉ LEGENDY

o stržení Mariánského sloupu
od básníka Václava Renče

Touto poutí navazujeme na starou tradici národních poutí k Panně Marii v Exilu do Lisle.
Přijďte v hojném počtu
a pozvěte své přátele a známé!

Bližší informace podá Mons. Dušan Hladík
Tel. (708) 255 - 5117 Mobil (708) 533 – 1050

Nejkrásnější blahopřání k 80. narozeninám

Zpívejte, lidičky, ty naše písničky,
z Moravy, Slovenska, z Čech...

Štěpán Příkazský

oslaví 25. května 2022
své životní jubileum

Je syn z rodiny posledního moravského gajdoše, narozený v Argentině, který mládí prožil na Moravě a nyní naše národní tradice udržuje v Chicagu v USA. Je věrný katolík a člen krajanských spolků.

Milému manželovi, bratrovi a strýčkovi
z celého srdce přejeme ještě dlouhá léta ve zdraví a spokojenosti a vinšujeme slovy známé písničky:
„Aby nás Pán Bůh miloval, miloval.
Hříchy odpustil, nebe dal, nebe dal..."
Milý Štěpáne, kéž neztratíš hlas a dobrou náladu.

manželka Marie
sestry Anna a Ida s rodinami
a ostatní přátelé a příbuzní v USA,
v Argentině a v České republice

Dlouholetému členu České misie v Chicagu a pravidelnému účastníku středečních setkání seniorů v modlitbě vyprošujeme:
„Ať Vám Hospodin žehná,
po všechny dny Vašeho života!"

Mons. Dušan Hladík a věřící z naší misie

MLADÝM

Den matek

Svátek matek se slaví vždy druhou květnovou neděli. **Letošní Den matek připadá na neděli 8.května.** Matkám věnovaný den má být připomínkou a oceněním odvahy a oběti mateřství. V tento den dávají děti svým matkám květiny nebo jiné dárky, většinou vlastnoručně vyrobené.

Vznik svátku matek

Za zakladatelku Svátku matek je považována metodistka Anna Marie Jarvis. Ta při druhém výročí smrti její matky zorganizovala v baptistickém kostele v neděli 12. 5. 1907 setkání místních matek. Rok poté byla požádána, aby toto setkání na druhou květnovou neděli opět zopakovala. Pro velký úspěch se Anna Marie Jarvis začala šíření této myšlenky věnovat naplno, až nakonec kongres USA v roce 1914 prohlásil Den matek národním svátkem.

Z USA se svátek začal šířit dále. V Evropě se uchytil po první světové válce. V Československu se Den matek začal slavit v roce 1923. V době komunistické totality byl svátek zatlačen do pozadí oslavami Mezinárodního dne žen. Nyní se již opět slaví veřejně, není ale oficiálním státním svátkem.

Všem maminkám děkujeme
za jejich odvahu a nasazení
a přejeme jim vše dobré!

Den otců

Svátek otců se v mnoha zemích slaví třetí neděli v červnu. **Letošní Den otců připadá na neděli 19. června.** Tento svátek má být oslavou otcovství a připomínat vztah otce k dítěti a roli otců ve společnosti. V některých státech se ale tradičně váže ke svátku sv. Josefa 19. března nebo ještě k různým jiným datům. V severských zemích, například ve Finsku, je Den otců oslavován druhou neděli v listopadu a červnový termín je vyhrazen Mezinárodnímu dni mužů, tedy i těm bezdětným.

Vznik svátku otců

Předzvěst oslavy Dne otců můžeme zaznamenat v západní Virginii, ve Fairmontu. Tato oslava proběhla v rámci církevní katolické akce v kostele, byla navržena Grace Golden Claytonovou, které umřel otec v prosinci 1907 při důlním neštěstí. Tato tragédie zabila celkem 361 mužů, z čehož bylo 250 otců, a zanechala tak velké množství sirotků.

Ve Fairmontu byla sloužena mše za tyto ztracené otce a jejich přeživší ženy a děti. Mši ve Fairmontu však nemůžeme považovat za opravdový začátek Dne otců, protože tato myšlenka dál nepokračovala.

Skutečná tradice Dne otců začala v americkém městě Spokane ve státě Washington. Oslavu iniciovala Sonora Smart Doddová. Chtěla ocenit úsilí, s nímž se o ni a další čtyři sourozence staral její ovdovělý otec. Když Sonoře bylo 16 let, zemřela jí při porodu pátého dítěte matka a Sonora společně s otcem vychovala své bratry. Později, při jednom shromáždění na Den matek slyšela kázání, které ji inspirovalo k myšlence Dne otců, jako vyjádření pocty a díků svému otci. Den otců se měl slavit na jeho narozeniny 5. června. Pastor ovšem neměl v tento den čas, proto byla oslava přesunuta na třetí červnovou neděli, což připadlo na 19. června 1910.

Den otců byl dále Sonorou Doddovou propagován a slaven až do dvacátých let, kdy odešla na studia a tento den upadl do zapomnění. Po ukončení školy se k propagaci Dne otců vrátila, využila k tomu velmi šikovně i výrobce různého pánského zboží, jako doutníků nebo kravat a dalšího pánského zboží, ze kterého se stal tradiční dárek na Den otců.

Popularita svátků otců pak rostla, až v roce 1966 prezident Lyndon Johnson prezidentskou deklarací prohlásil třetí červnovou neděli za oficiální Den otců. Svátek jako takový pak byl prohlášen za národní svátek zákonem v roce 1972 prezidentem Richardem Nixonem. V České republice se Den otců slaví dosud jen ojediněle.

Všem tatínkům děkujeme
a přejeme jim, ať se na ně jejich děti i manželky
mohou vždy spolehnout !

Podle wikipedie a dalších pramenů

In memoriam Rudolfa Solfronka

Rudolf Solfronk se narodil 7. dubna 1935 v Žinkovech v okrese Plzeň-Jih rodičům Rudolfu a Barboře, otec byl obchodník, majitel Koloniálního obchodu a matka byla vyučená švadlena a pomáhala manželovi ve vedení obchodu. Po druhé světové válce otec byl donucen se obchodu vzdát. Odstupné které obdržel investoval do velkostatku Loučová v okrese Sušice. Zde úspěšně hospodařil a také zajišťoval dovoz dřeva do okolních pil, jako byl například Urbánek a spol. Díky tomu měl přístup do jinak zakázaných oblastí v pohraničních lesích. Toho využíval k tomu, aby po komunistickém puči v únoru 1948 pomáhal mnoha lidem, kteří se snažili ilegálně opustit republiku. Úřady se však o jeho aktivitě brzy dověděly, a tak musel i on na podzim v roce 1948 rychle opustit vlast. Jeho manželka a dva synové jej následovali v červnu 1949.

Chlapci Rudolf a Václav Solfronkovi se narodili v Čechách

Rudolf a Václav Solfronkovi se svou maminkou v uprchlickém táboře Murnau v Bavorsku v roce 1949

Rodina se znovu setkala v uprchlickém táboře Murnau v Bavorsku. Manželé Solfronkovi ani tu nezaháleli a znovu začali podnikat. Založili si kantýnu, kterou úspěšně vedli až do uzavření tohoto tábora. Koncem roku 1950 se rodina chystala na emigraci do USA, a šťastně přistáli v New Yorku 21. ledna 1951. Po krátké zastávce v New Jersey a později v staré české čtvrti v New Yorku, dále naše rodina putovala do chicagské Plzně. Rodiče zbytek svého života prožili v Chicagu a okolí kde se plně zapojili do česko katolického života. Rudolf také strávil většinu svého života v Chicagu a okolí. Až na sklonku života se vrátil do rodné vlasti, kde několik posledních let prožil v Praze.

Rudolf i jeho bratr Václav byli oba tiskaři. To že si společně vyvolili tiskařské řemeslo jen potvrzuje staré pořekadlo, které tvrdí že jak se jednou dotkneš tiskařské černi, tak už se od ní neodlepíš. Jako mladí chlapci se vždy velmi těšili do Prostějova na návštěvu u strýce Petra. On totiž byl majitelem tiskárny a také se velmi angažoval v místním politickém dění. Za svou politickou činnost v době totality velmi trpěl. Když později bratři Solfronkovi studovali v Chicagu na střední škole, oba pracovali v krajanské tiskárně pana Malýho (Color Printing Co.). Později si otevřeli svůj vlastní podnik

Vojini Václav a Rudolf Solfronkovi jako členové
U.S. Army Ready Reserve, 327th Military Police Battalion

v La Gange, Illinoids. Od roku 1966 oba začali pracovat v chicagském deníku Sun-Times, kde Rudolf pracoval až do odchodu na odpočinek někdy v roce 1998.

Ve volném čase mnoho let pomáhal otci Vojtěchu Vítovi s vydáváním Hlasu Národa. Nejprve, když noviny vycházely jako týdeník, ještě klasickou sazbou, na starém Velehradě na původním místě na Lawndale Ave. v Chicagu. Později, když se Velehrad přestěhoval k Panně Marii Svatohoské do Cicera a začaly první počítače, vydával se Hlas Národa jako čtrnáctideník a Rudolf až do konce připravoval z vytištěných sloupců kompletní sazbu a grafickou úpravu pro fototypický tisk ve státní tiskárně. Od roku 2001 se noviny transformovaly na měsíčník Hlasy národa, který se přímo z počítače tiskne na vlastních laserových tiskárnách v misii.

SUSAN SOLFRONK DENNIS SOLFRONK MICHAEL SOLFRONK
Children killed in Cicero fire

Seek cause of fire killing 4 in Cicero

Titulek zprávy o tragické události v rodině Solfronků v Ciceru
v deníku Chicago Sun-Times ve středu 16. března 1977

Největší tragédie potkala Rudolfa, když 16. března 1977 v noci vypuknul požár v jejich domě v Ciceru. Jeho manželka Magda a jejich tři děti Susan, Dennis a Michael, kteří byli v přízemí domu všichni v požáru zahynuli. On na poslední chvíli vyskočil z okna v prvním patře, kde v ložnici spal, jeho tchyni paní Annu Zadražilovu zachránili hasiči z basementu. Oba přežili se zraněními a obrovským šokem.

Jedna z posledních fotografií Rudolfa Solfronka s manželkou Blankou
v Praze, kde trávil závěr svého života

Poslední bydliště Rudolfa Solfronka v Americe bylo v Downers Grove, odkud často navštěvoval Českou misii v Ciceru a později v Brookfieldu, kde se účastnil našich bohoslužeb i všech kulturních podniků. Jen několik posledních let Ruda strávil v Praze se svou novou manželkou Blankou. Na vščnost byl povolán v Prazc 16. března 2022 ve věku nedožitých 87 let. Kéž mu dá Pán věčné odpočinutí.

Děkujeme všem přátelů a známým z Chicaga a okolí, kteří jste ho osobně znali, a také čtenářům Hlasů národa i původního Hlasu Národa, kteří si na něho pamatujete, za tichou vzpomínku v modlitbě.

Za celou zarmoucenou rodinu
Václav Solfronk, bratr

Uplynulo 135 roků od narození spisovatelky, která vytvořila postavu Káji Maříka, řídících Márinky a dalších literárních postav

Její rodné jméno a příjmení bylo Marie Černá, svoje literární díla podepisovala pseudonymem Felix Háj (někdy jenom F. Háj). Narodila se dne 27. 5. 1887 do přísně katolické rodiny v Mníšku pod Brdy v Čechách. Toto malebné městečko leží v okresu Praha-západ. Najdete je cca 27 km JZ směrem od Prahy na úpatí Brdského horského hřebene.

Marie Černá byla v pořadí druhou dcerou ředitele mníšecké obecné školy Augustina Černého a jeho manželky Filipíny, rozené Horákové. Kromě ředitelem obecné školy byl její tatínek také regenschorim v místním kostele sv. Václava. Marie po skončení docházky do obecné školy navštěvovala 2 roky měšťanskou školu v Dobříši. Potom vystudovala učitelský ústav v Českých Budějovicích. Současně tam studovala také hudbu a zpěv. A nakonec ještě vystudovala vyšší dívčí školu v Praze.

Po maturitě, kterou absolvovala roku 1906, se vrátila do Mníšku. Tam se dne 7. 11. 1906 provdala za místního učitele Viléma Wagnera. Manželé Wagnerovi se pak přestěhovali do Prahy a žili v Praze-Zlíchově. Tam se jim dne 1. 8. 1907 narodil syn Vilém. Když vypukla první světová válka, byl manžel odvelen na frontu. Po návratu z vojny se jejich manželství rozpadlo. Manžel Marii opustil, a ta se vrátila i se svým synem do Mníšku ke svému otci. S manželem Vilémem Wagnerem se roku 1920 rozvedla.

Protože byla Marie po svých rodičích hudebně nadaná, působila v Mníšku jako varhanice a učitelka hudby. Roku 1924 musel Mariin otec Augustin Černý po odchodu do penze opustit v Mníšku svůj služební byt. Tehdy paní Marie Wagnerová přijala na faře v Mníšku místo farní hospodyně. Získala tak možnost pohodlného bydlení pro sebe, otce a svého 17letého syna. Tehdy také začala publikovat první svoje literární práce.

Spisovatelka Marie Černá, provdaná Wagnerová, se svým synem Vildou (* 27. 5. 1887 v Mníšku pod Brdy, † 25. 7. 1934 tamtéž)

Podporoval ji v tom především tamní pan farář František Raus. Když paní Marie se svojí rodinou na jeho faře bydlela a pracovala, všimnul si pan farář, že na použité, už prázdné papírové sáčky od mouky píše pěkné a zajímavé příběhy.

Vedla místní pěvecký sbor, pořádala četné besídky a hudební akademie, pracovala v místním ochotnickém divadle. Byla upřímně věřící a poctivě praktikující katoličkou. Bylo proto zajímavé a v té době nezvyklé, že byla dlouholetou funkcionářkou místní tělovýchovné jednoty Sokol. Nezvyklé to bylo proto, že katolíci se tehdy z ideových důvodů sdružovali v tělovýchovné jednotě Orel. Zřejmě už tehdy měla smysl pro křesťanskou ekumenu. V roce 1927 se stala členkou spolku vyhraněně katolických spisovatelů. Ten spolek se nazýval „Družina literární a umělecká". Roku 1933, po smrti pana faráře Františka Rause, se přestěhovala do jiného domu v Mníšku.

Snad nejznámější je její literární cyklus „Školák Kája Mařík", který vznikal a byl ihned vydáván v letech 1926 až 1931. Měl zprvu 7 dílů. Nakonec těch dílů bylo celkem 13. K těm třinácti později její syn Vilém připojil ještě další 2 díly. Nakolik přitom vycházel z matčiných podkladů či nakolik to bylo jeho dílo, to už dnes není možné určit. Ve velmi podobném duchu a ve stejně rychlém tempu pokračovala paní spisovatelka i s pětidílným cyklem „Řídících Márinka" (1928–1931).

Děj svého vyprávění v obou případech zasadila do míst a těch prostředí, která důvěrně znala. Mníšek pod Brdy se stal literárním Lážovem. Objevují se v něm i další prvky ze života autorky - škola, fara, život v městečku. Sebe samu zobrazila jako slečnu řídících. Přesto byste při návštěvě Mníšku konkrétní místa děje jenom obtížně hledali. Marie Wagnerová pouze použila odpozorované děje a chování lidí a podle svého je do knih přepracovala.

Paní Marie Černá-Wagnerová zemřela dne 25. 7. 1934 v Mníšku pod Brdy na rakovinu. Bylo jí 47 roků. Svého času patřila mezi nejčtenější, velmi oblíbené naše spisovatele. Její sedmidílná ilustrovaná kniha „Školák Kája Mařík" a pětidílná kniha „Řídících Márinka" vycházely velkým nákladem ještě dlouho po autorčině smrti. Lidé do světa jejích knih ve svém volném čase rádi utíkali v čase blížící se 2. světové války, během ní i po jejím skončení.

S nástupem komunistického režimu po 2. světové válce byly tyto knihy z ideologických důvodů zakázány. Poslední jejich souborná vydání byla po komunistickém převratu, k němuž došlo dne 25. února 1948, komisionálně zničena. O 20 roků později její knihy lidé rádi nakupovali v krátkém čase „pražského jara" roku 1968. Jejich vydání bylo radostně uvítáno také po „sametové revoluci" roku 1989. V neu-

věřitelně krátkém čase, s nástupem svobody a volnosti, začala tehdy velkými náklady vycházet nová vydání „Školáka Káji Maříka“ a „Řídících Márinky“...

Jak již bylo řečeno, hlavním dílem autorky je sedmidílný cyklus, pojednávající o životě Káji Maříka. Proslavila jím své rodné městečko Mníšek pod Brdy, které ve své literární práci přejmenovala na Lážov. Jejím stěžejním dílem je také 5tidílný cyklus „Řídících Márinka“. Kromě toho je paní Marie Černá-Wagnerová autorkou řady dalších idylických románů a románových cyklů pro mládež. Ty byly napsány a vydány pod názvy:

„Pozdě“ (1924), K. Dariš (1926), Lásky světlo a vášně stín (1927), Blanka zahradníkova (1928), Než láska zavolá (1928), Pohádky (1928), Přišel život (1928), Maryčka (1929), Hanička Šeborová (1930), Kája Mařík v pohádce (1932), Kájovy děti (1932), Kájovy nejmilejší pohádky (1932), Kájovy prázdniny (1932), Kájova dobrodružství od posvícení do jara (1934), Kájovo mládí (1934), Až potom...(1934), Kájovy radosti a trampoty (1934), Příhody Káji Maříka (1939), První a druhá pohádka paní řídící. Vánice (1944), Za písničkou. Staník má spalničky. Nejkrásnější hromnička (1944).

Dovolte autorovi tohoto příspěvku, prosím, nabídnout Vám krátkou ukázku z 1. dílu knihy Felixe Háje: „Školák Kája Mařík“. Ukázka byla převzata z kapitoly nazvané: „Ztratil se na Svaté Hoře“. Knihu vydaly Brněnské tiskárny v Brně začátkem roku 1948. Ukázku v ní najdete na s. 149–150:

Pravda, když Kája dospěl, ve světě se neztratil. Jako dítě se však ztratil pokaždé hned, když přišli na Svatou Horu. To bylo tak: Museli čekat, než byli uvedeni, protože několik procesí stálo před nimi. Kája najednou slyšel bubnování a trumpety. Ať vystupoval na špičky sebevíc, nic neviděl, jenom slyšel. Ale byl mrštný a čilý a protlačil se až tam, odkud znělo to, co se mu tak líbilo.

Panečku, Kája div dýchat nepřestal nad tím, co viděl: Vozíček jako nic a na něm buben. Za ním, kdo to byl? Jako chlapec vypadal, ale měl dlouhé „filajové“ šaty, v pase přepásané, a bubnoval. A ten človíček, který táhl vozík, byl také takový. A ještě tři po stranách – zrovínka takoví. „Panečku, to nebudou kluci. Kdepak! To budou asi páni, kteří dost nevyrostli, ale umějí to! Ten seká do bubnu, tamti vyhrávají na trubky, to je krása! Vida, jestlipak by tohle dokázaly holky?“

Jako magnetem přitahován chodil Kája za nimi. Poslouchal přivítání družiček a hned si vzpomněl: „Já také budu říkat přivítání, ale až na nás dojde řada!“ Doprovodil už třetí procesí. Když šel za čtvrtým, za hochy ministranty a muzikanty, ani se už za sebe nepodíval, ale přece slyšel: „Není tu! Ztratil se! A má přivítání. Ztratil se! Kde je?“ Čísi ruka se dotkla jeho ramene: „Je to Kája, je! Ovšem, to by nebyl Kája, aby se neztratil hned poté, co jsme přišli. Umíš?“

„Umím“, řekl panu faráři, neboť to byl pan farář, kdo Káju našel. V Kájovi hrklo. Hledali ho, maminka asi měla strach, ale už stáli na prostranství před svatohorským chrá-

Vydání Káji Maříka z roku 1942

Poutní kostel na Svaté Hoře u Příbrami (perokresba V. Vrbové-Kotrbové)

mem. Už dohráli, už udělali poutníci půlkruh, už se ozvalo: „Je tu! Ten se neztratí! Chodí denně přes Myšov do Lážova do školy. Ten zná cesty!“ „Je tam, Kája je už na místě. Neztratil se!“

Kája viděl před sebou jenom cizí tváře. Jen ta jedna mu byla známá, vlídná, usměvavá – jejich pana faráře. Ten kývl hlavou a Kája začal jasným, silným hláskem: „Já jsem se neztratil. Já jsem šel tam za těmi pány ve „filajových“ šatech. Pochválen buď Pán Ježíš Kristus!“ A potom spustil:

„Z Lážova vyšli jsme dnes časně zrána,
aby nám všem byla ta milost přána...
Hříchy své necháme u stupně trůnu,
a Ty nás, Maria, povedeš vzhůru,
vždyť my jsme z Lážova spěchali k Tobě,
abys nás chránila ve světa zlobě!“

Krásně to Kája pověděl. Mladý velebný pán ho pohladil po hlavě a zeptal se ho: „Jak ti říkají, hošíčku?“ „Já jsem Mařík, prosím, Kája Mařík z hájovny za Lážovem. My jsme hajnejch, ale pánovům je přáno, jsou moc hodní.“ Velebný pán se smál. Vtom se ozvali zase muzikanti oblečení do „filajových“ šatů a Kája se ztratil ten den podruhé...

Připravil Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

Závěr cesty

Evropa mě už nedržela. Odešla maminka. Nebyla naděje, že se do Čech ještě někdy podívám. Ve Ouagadougou jsem měl rozvětvenou rodinu i zázemí. Během několika měsíců jsem uzavřel svoji činnost v Německu. Stroje, auta a další vybavení do dílny bylo posláno lodí Ro-ro do přístavu Lomé v západní Africe.

Doprava do Burkiny Faso přes vnitrozemí Toga proběhla bez problémů, byla to pro nás už rutina. Požádali jsme o doprovod, jako obvykle, generála policie, který nám byl nakloněn. Dostal vždy dobrou odměnu. Tentokrát to byl ojetý Renault 4. Chtěl si zařídit taxi službu v rodném kraji poblíž města Mango.

Boubacar už měl připravenou halu, instalaci strojů nic nebránilo. Zbylo několik věcí, které nám chyběly do dokonalosti. Na něco jsem v tom spěchu zapomněl. V Německu čekal ještě jeden kamion na přepravu. Odletěl jsem do Evropy s tím, že na Vánoce budu zpět v Africe.

Chybějící vybavení jsem obstaral. Ještě něco navíc. Jak mě věci napadaly. Začátkem prosince byl plně naložený kamion odeslán přes Antverpy opět do Lomé. Pro generála jsem přiložil ještě desítku ojetých pneumatik. Tedy ojeté byly pouze pro Německo, vzorek kolem 3 mm. V Africe to byl naprostý přepych. Tam se jezdí po kordu. K tomu, na doplnění nákladu, ještě několik balíků obnošeného šatstva a bot.

Bylo třeba ještě navštívit Auslenderamt (úřad pro cizince) a vyřídit nutné formality. Museli jsme se, jako asylanti, každé dva roky hlásit. Dáma za přepážkou mi sdělila s úsměvem: „Herr Frank, můžete se jet podívat domů do Čech. U vás je revoluce.“ Psal se rok 1989.

Zajel jsem k jednomu známému. Vydával se sice za Němce, měl německý pas, ale byl to Čech jak poleno. Mohl jezdit do Česka a měl informace. Vyprávěl, jak zvonil klíčema na Václaváku. Pobýval u něho na návštěvě jeho známý z Prahy, Vláďa. Mezi řečí mě oba přesvědčovali, ať se vrátím do Čech, nebo ať se tam zajedu alespoň podívat. Vysvětlil jsem jim svoji situaci. Majetek mám celý v Africe. Poslední kamion na lodi. V Německu jsem už vše prodal. Měl jsem zakoupenou i letenku, přes Brusel do Lomé. Tam jsem si měl vyzvednout kamion a přejet s ním do Burkiny Faso.

Vláďa Pokorný byl na první pohled sympaťák. Mluvil klidným hlasem. Stále se lehce usmíval. Pozval jsem ho večer na country-disco v Canstattu ve Stuttgartu. Pořádali ho Američané pro své vojáky. Měl jsem tam u nich svoje sombrero i přátele – mluvil jsem anglicky. V Německu se jinak country-muzik nehrála. Že večer na téma Česko dáme řeč. Jeho největší argument během večera byl, že česká děvčata jsou jistě hezčí než černošky. Po půl roce sám v Africe, těžko říct. Až po mnoha pivech jsem připustil, že by mohl mít pravdu, co se těch děvčat týče, a slíbil jsem, že se o tom přijedu do Prahy přesvědčit. Vlastně proč ne, Afrika může chvíli počkat.

Tak začalo naše přátelství. Vydělali jsme spolu později dlouhý peníz. Já měl kapitál, znal jsem západ. Vláďa byl pracovitý a měl nutné kontakty. Prožili jsme hezký čas. Vypili moře piva. Přátelství skončilo po 18 letech, Vláďu zabili při dopravní nehodě.

Československá ambasáda v Bonu mi vystavila glejt, že budu moci po sedmi dnech pobytu Českosloven-

skou republiku opustit. Něco podobného měl dostat Jan Hus, když jel na koncil do Kostnice. Dáma na Auslenderamtu mě naopak ujistila, že Němci mi nebudou na hranicích bránit v návratu „domů" do Německa, a potvrdila mi, že odjíždím na její výslovné povolení vyřídit rodinné záležitosti.

Vláďa mi zprvu moc nevěřil. Celé Vánoce, sicher halbe, se mnou zůstal v Německu, i když měl doma v Praze rodinu. Abych mu na poslední chvíli neodletěl do Afriky. Měl se mnou svoje plány.

Musel jsem zařídit mnoho věcí. Zakoupit nové auto, Mercedes 190D, abych měl čím jezdit. Boubacar dostal instrukce, co dělat v Africe. Bylo třeba mu odeslat lodní konosamenty, klíče a doklady od kamionu i nákladu. Také peníze na tranzitní poplatky. Když už jsem přebukoval i letenku, Vláďu moje aktivita přesvědčila, že mám dobré úmysly a před Silvestrem odjel do Čech. Dohodli jsme se na mé návštěvě. Přijedu, jak to půjde nejdříve. Neměl jsem ani zimní oblečení. Musel jsem si obstarat vše nové.

Po Třech králích jsem vyrazil. Minul jsem Norimberk, dále přes Rozvadov a s obavami směr Praha. Auto bylo plné dárků: plata s coca-colou, banány, čokoláda, voňavky atd. Zkrátka vše, co tenkrát v Česku nebylo. Kousek za Přimdou jsem zastavil a koukal do krajiny. Hlavou mi procházely ty roky v emigraci, kdy jsem nedoufal, že se někdy ještě do Čech podívám. Udělal jsem si inventuru svých aktiv, nebylo to špatné. Měl jsem dost, na dobrý život. V rádiu byla stále naladěna bavorská stanice. Písničky na přání. Jako bych se bál vstoupit do českého prostředí. Až za Berounem mi tam skočila čeština, mluvili něco o dojivosti krav. V hotelu v Praze bylo veliké přivítání. Vláďa mi zařídil apartmá s výhledem na Hradčany. Rozdal jsem pár dárků. Zbytek mi potom k ránu ukradli z auta na hotelovém hlídaném parkovišti. Zloději rozbili sklo u zadních dveří a vše vybrali. Bylo mi jasné, že jsem doma v Čechách. Dospěl jsem k názoru, že tady mě rádi nemají. Ceny naopak byly doslova nebeské. Za marku dávali na černém trhu 10 korun. Litr nafty stál korunu. Tatarský biftek 12,60 Kč.

Nejvíc mě překvapovalo zpočátku, kolik lidí tady mluví česky. Byl to z té ciziny nezvyk. Vláďa mi představil svoje známé, oslava stíhala hostinu. Společné snídaně v hotelu. Večer se šlo slavit do šantánu. Peněz bylo dost, šetřit jsme nemuseli. Bylo jasné, že týden na to vše stačit nebude. Vláďa se ukázal jako kouzelný děděček. Ke snídani na vidličku pozval svého známého z příslušného ministerstva. Druhý den, opět u dobré snídaně, mi ten pán přinesl nový československý pas.

Pomalu se mi vkrádalo přesvědčení, že místní dívky jsou opravdu snad i hezčí, než ty ve Ouagadougou, že asi odlet ještě trochu odložím. Do Afriky jsem se vrátil nakonec za čtyři roky, potom co se v Česku narodil můj syn.

Přerušil jsem oslavy v Praze a vydal jsem se domů do hor. Pozdravit rodinu. První cesta vedla na hřbitov. Sedl jsem si na maminčin hrob, asi mně zvlhly oči. Snad jsem s ní i mluvil. Nevím. Kdosi mě vyrušil a já si uvědomil, že tu kamennou desku hladím.

Doma mě přivítal bratr slovy: „Kapitalista přijel, vítám tě." Za chvíli přišel tatínek, překvapilo mě, jak moc za ty roky zestárnul. Samá vráska. Sedl si na židli a ty veliké upracované ruce položil na stůl, podíval se na mě svýma stařeckýma vodovatýma očima a pravil: „Tak hochu, po-vídej něco" a upřeně se na mě zadí-val. Už se asi tolik nesoustředil, ne-bylo poznat, jak pozorně moje vyprá-vění sleduje. Jen čas od času zarea-goval svým dlouhým: „Cooó?" Po-díval jsem se do té jeho vráskité tvá-ře, vrátil se v čase a odněkud začal vyprávět svůj africký příběh znovu.

Frank Nekovář
Z knihy: Afrika země voodoo

Neplačte! - Poutavá vyprávění Franka Nekováře nekončí. Slíbil, že má pro nás připraveno ještě několik povídek, jak hledali v Africe zlato.

Také my jsme měli své maršály a dokonce i jednoho generalissima (5)

Jedním z nejlepších vojevůdců 19. století byl maršál Radecký. Český národní folklor ho však ze své tradice téměř vyloučil. V polovině 19. století, v době českého národního obrození, kdy se Češi snažili vymanit zpod rakouské nadvlády, získal maršál Radecký pro Habsburky ty největší válečné úspěchy. Tehdy se bojovalo na italských bojištích, dnes se ta vojna nazývá „První italská válka za nezávislost". Do dějin vešla Radeckého slova, směřovaná na adresu českých obrozenců: „Já jsem také Čech, ale nikdo to nemusí vědět."

Od vzniku 1. československé republiky roku 1918 se u nás na maršála Radeckého postupně zapomínalo. Už roku 1919 byl, po mnoha urgencích nedaleko sídlícího italského velvyslanectví, odstraněn monumentální Radeckého pomník. Ten v časech Rakouska-Uherska stál v dolní části dnešního Malostranského náměstí v Praze. Dnes je na tom místě zastávka městské hromadné dopravy. Bronzová část Radeckého pomníku je uložena v lapidáriu Národního muzea na pražském výstavišti.

Radeckého pomník na Radeckého (dnes na Malostranském) náměstí v Praze někdy kolem roku 1900

Na slavného polního maršála Radeckého však nezapomínají Rakušané. „Radeckého pochod" (německy: „Radetzky Marsch") je neodmyslitelnou součástí „novoročního koncertu" vídeňských filharmoniků. Koncert se koná 1. ledna ve slavnostně vyzdobeném „Zlatém sálu" Musikvereinu ve Vídni. Začíná pravidelně v 11:15 hodin dopoledne středoevropského času. Po pádu komunistické totality koncem roku 1989 se stalo samozřejmostí, že tento koncert vysílá přímým přenosem také Česká televize.

Vídeňský „novoroční koncert" je slavnostní přehlídkou ve střední Evropě a v západním světě oblíbených melodií. Nabízí kouzlo romantických valčíků, zasněných polek a různých kvapíků. Koncert je radostnou připomínkou skladeb Johanna Strausse staršího, Johanna Strausse mladšího, Carla Millőckera, Carla Zellera, Karla Komzaka, Franze von Suppeho a dalších, světově proslulých hudebních skladatelů. Slavnostně oblečené, po Vánocích a po silvestrovských oslavách natěšené publikum vždy radostně vítá na závěr koncertu provedený „Radetzky Marsch". Přibližně od začátku jeho druhé poloviny „Radeckého pochodu" jej všichni přítomní posluchači doprovází rytmickým potleskem. Obvykle si bouřlivými ovacemi vynutí jeho opakování.

Maršál Josef Václav Antonín František Karel hrabě Radecký z Radče se narodil dne 2. 11. 1766 na zámku Třebnice. Ten se nachází ve Středočeském kraji, asi 5 km západním směrem od města Sedlčany. Byl to český šlechtic z rodu Radeckých z Radče. Narodil se jako syn hraběte Petra Eusebia Radeckého a Marie Venantie, rozené Bechyňové z Lažan. Matka mu zemřela při

Polní maršál Josef Václav Antonín František Karel hrabě Radecký z Radče
(* 2. 11. 1766 na zámku Třebnice v Čechách, † 5. 1. 1858 v italském Milánu)

porodu, jeho otec o 10 let později. Desetiletý chlapec byl poslán na výchovu do Prahy ke svému dědečkovi z otcovy strany, bývalému armádnímu důstojníkovi. Nejprve studoval na gymnasiu u piaristů v Panské ulici na Novém Městě v Praze. Ve studiích pokračoval na Rytířské akademii v Brně a nakonec studoval na Theresianu ve Vídeňském Novém Městě.

Josef Radecký nebyl opakovaně přijat na Vojenskou akademii. Oficiálním důvodem byla jeho tělesná neduživost a nevelký vzrůst. Po 2 letech marných pokusů vstoupil do armády jako dobrovolník. Vybral si kyrysnický pluk, tedy těžkou jízdu, jejíž příslušníci byli vybaveni nejen chladnou, ale také palnou zbraní. Ve věku 18 let, dne 1. 8. 1784, vstoupil jako kadet do 1. kyrysnického pluku c. a k. rakouské armády, ubytovaném v maďarském Gyöngyösy. Za dva roky se stal poručíkem a rok nato nadporučíkem. V letech 1788–1789, v průběhu rakousko-turecké války, se vyznamenal v bojích s Osmanskou říší. To mu zajistilo místo jednoho z pobočníků rakouského maršála Laudona. Během rusko-turecké války 1787–1792, v níž bylo Rakousko spojencem Ruska, si

schopností Josefa Radeckého všimnul také ruský generál Suvorov. Také on ho tehdy jmenoval svým pobočníkem.

Po bojích s Tureckem byl převelen na západ, aby se účastnil prvních bojů s Francií. V koaliční válce pak mohl rychle stoupat na vojenském kariérním žebříčku. Na podzim roku 1800 se stal velitelem kyrysnického pluku na Rýnu a vyznamenal se v bitvě u Hohenlindenu. O tři roky později byl už generálmajorem a i nadále vedl rakouská vojska proti Napoleonovi. Když po Napoleonově vítězství v bitvě u Austerlitz (Slavkov u Brna) podepsal rakouský císař František I. koncem roku 1805 v dnešní Bratislavě mírovou smlouvu, byl Josef Radecký převelen do Vídně. Tam stanul po boku arcivévody Karla a spolu s ním se zasloužil o provedení některých vojenských reforem v rakouské armádě. Rezignoval roku 1812 poté, co byla velká část jeho reformních návrhů zamítnuta jako „finančně příliš nákladná".

V Napoleonově ruském tažení roku 1812 vystupovalo Rakousko jako Napoleonův spojenec. Po rozdrcení Napoleonovy „Grande Armée" v Rusku se Rakousko přidalo na stranu Ruska. Na porážce Napoleonovy armády se Josef Radecký podílel zásadním způsobem poté, co byl na žádost vrchního velitele spojeneckých armád Karla I. Filipa knížete ze Schwarzenbergu jmenován náčelníkem generálního štábu spojeneckých vojsk. Tehdy vypracoval operační plány, které pomohly koaličním vojskům roku 1813 porazit císaře Napoleona I. Bonaparta v pověstné „bitvě národů" u Lipska. V této funkci působil až do vítězného konce války s Napoleonem I. Bonapartem. Téhož roku 1813 vstoupil spolu s ostatními spojenci do Paříže.

I nadále Josef Radecký usiloval o uskutečnění jím do detailů propracovaných reforem rakouské armády. Kvůli tomu upadl v nemilost u císaře a v nelibost u ostatních rakouských generálů. S nařčením, že „chce zavádět finančně nákladné novoty" byl převelen k rakouské posádce ubytované v moravském městě Olomouc. Právě proto v letech 1829–1831 bydlel v Edelmannově paláci na Horním náměstí v Olomouci. Tehdy se zasadil o zvelebování tamní kra-

Pamětní deska na pobyt J. V. Radeckého v Olomouci v letech 1829 - 1831

jiny a zlepšil sanitární podmínky města. Nechal vysušit okolní mokřady, v Olomouci vysazovat okrasné stromy a keře a v okolí města ovocné stromy. Na tuto skutečnost upozorňuje pamětní deska, umístěná na stěnu Edelmannova paláce už v roce 1892.

Roku 1831 byl za svoje předchozí zásluhy jmenován velitelem rakouských vojsk na Apeninském poloostrově v Itálii. Vzápětí nato provedl rozsáhlou jejich reorganizaci. Ke svým sedmdesátým narozeninám roku 1836 obdržel Josef Václav Antonín František Karel hrabě Radecký z Radče hodnost rakouského polního maršála. Poté byl roku 1837 oficiálně penzionován. Itálie, kterou si velmi oblíbil, ho však nenechala dlouho v nečinnosti.

V roce 1848 vpadla do italské Lombardie sardinská armáda s úmyslem sjednotit Itálii pod nadvládou Savojských a osvobodit ji tak z cizí nadvlády. Pro nedostatek rakouských vojáků ubytovaných v Itálii byl Josef Radecký nucen vyklidit většinu tamních, Rakouskem obsazených území. Proti značné přesile nepřítele však udržel pevnost Veronu. (Poznámka J. K.: Město Verona leží asi 100 km západním směrem od Benátek.) Když pak konečně dostal posily, porazil podstatně početnější spojená vojska italských revolucionářů a Sardinského království. Zvítězil v bitvách u Custozy dne 25. 7. 1848 a u Novary dne 23. 3. 1849. Druhé z těchto dvou jmenovaných vítězství vedlo k odstoupení sardinského krále Karla Alberta ve prospěch jeho syna Viktora Emanuela II. Italské povstání bylo tehdy na čas poraženo, rakouská moc v severní Itálii reinstalována.

Ve věku 82 a půl roku tak jednoznačně zvítězil v „První italské válce za nezávislost". Na počest jeho prvního vítězství u Custozy složil roku 1848 rakouský hudební skladatel Johann Strauss starší slavný „Radeckého pochod". Ruský car Mikuláš I. ocenil Josefa Radeckého v následujícím roce 1949 vojenským titulem ruského generála-polního maršála. Téhož roku roku 1849 byl Josef Radecký jmenován „generálním guvernérem rakouského císaře Františka Josefa I. pro Království lombardsko-benátské". V této funkci setrval až do roku 1857, kdy už definitivně odešel z veřejného života.

Krátkou epizodou těch let bylo vyslání Josefa Radeckého v čele dvou armádních sborů o síle cca 14 tisíc mužů do Olomouce roku 1850. Tehdy existovalo politické napětí mezi Pruskem a Rakouskem, vyvolané expandujícím Pruskem. Tato „demonstrace síly" nakonec významně přispěla k uzavření tzv. „Olomoucké punktace".

Co se týče osobního života Josef Radecký se už v roce 1798 oženil se strassoldo-grafenbergskou hraběnkou Franziskou. Ta zemřela asi 4 roky před ním, roku 1854. Měli spolu celkem 8 dětí: 5 synů a 3 dcery. Z nich svého otce přežil pouze syn Theodor Konstantin hrabě Radecký a dcera Bedřiška Alexandra hraběnka Radecká, provdaná Wenkheimová.

Po svém penzionování roku 1837 žil Josef Radecký ještě přibližně 2 desetiletí. Se svojí manželkou vedl až do pozdního věku nákladný způsob života, takže se zadlužil. Pro své přátele rád pořádal proslulé hostiny. Dluhy Josefa Radeckého platil mecenáš Joseph Gottfried Pargfrieder. Ten určil, že Josef Radecký bude pohřben ve Wetzdorfu, v památníku rakouské armády na vrchu Heldenberg v Dolním Rakousku. Je ulo-

Jezdecký pomník maršála Radeckého na Ringstraße (česky *Okružní třídě*) ve Vídni

žen v samostatné kryptě, kryté obeliskem, po boku generála Wimpfena. Nesplněným přáním císaře Františka Josefa I. bylo pohřbít Josefa Radeckého v Kapucínské kryptě ve Vídni.

Polní maršál Josef Václav Antonín František Karel hrabě Radecký z Radče zemřel dne 5. 1. 1858 v italském městě Milano ve věku 91 roků. Před pohřbem bylo jeho tělo se všemi vojenskými poctami vystaveno nejprve ve vídeňském Arsenalu, potom ve Svatoštěpánském dómu. Tam se konal církevní obřad rozloučení. Pohřben byl ve vojenském památníku na vrchu Heldenberg.

Radecký byl vyhlášeným gurmánem. Odtud pramení také legenda o „vídeňském řízku", kterou ústní podání mírně překroutilo. Má se za to, že Josefu Radeckému při jeho četných výpravách do Itálie zachutnal smažený milánský telecí kotlet – cotolleta alla milanese. Dřevěnou paličkou rozklepaný, mírně osolený kotlet byl po vzoru tradiční arabské kuchyně před svým smažením z obou stran namočen do směsi rozšlehaného, kravským mlékem zředěného bílku a žloutku slepičího vajíčka. Poté byl obalen ve směsi strouhanky a parmazánu. Svému císaři Josef Radecký odeslal doporučení, aby tento pokrm ochutnal.

Dvorní kuchař ve Vídni však neměl k dispozici výše zmíněný druh sýru. Dřevěnou paličkou rozklepanou a přiměřeně osolenou kotletu proto obalil jenom v mouce, potom v rozšlehaném, kravským mlékem rozředěném slepičím vajíčku a nakonec ve strouhance. Poté, co obalenou kotletu na přepuštěném másle dozlatova osmažil, přinesl ji císaři. Císař tento pokrm ochutnal, byl s jeho chutí nadmíru spokojený a nechal ho zařadit na svůj jídelníček.

Od té doby se pro tuto pochoutku vžilo označení: „vídeňský řízek". Dnes se častěji setkáte s řízky zhotovenými z vepřového masa. Vepřové maso je totiž dostupnější a levnější než maso telecí. Na menu se vepřová varianta „vídeňského řízku" objevuje pod názvem „smažený vepřový řízek na vídeňský způsob". Jako příloha k oběma druhům smaženého řízku se podává buď bramborový salát nebo vařené brambory. Vařené brambory je vhodné omastit máslem a posypat troškou nadrobno nakrájené petrželové nati.

Hrob maršála Radeckého v památníku na Heldenbergu

Maršál Radecký, litografie Josefa Kriehubera podle porterétu Vincenze Katzlera z roku 1863

Pěkná je také následující historka. Nesmazatelné stopy po sobě zanechal Josef Radecký ve vedení bitvy u Lipska v roce 1813, kde byla poražena napoleonská vojska. Radeckému se v té době zhoršovalo zdraví a lékař mu jako terapii na následky psychického vypětí doporučil sklenku červeného vína denně. Ale kde ve válce shánět víno? V severovýchodním Německu, kde se nepěstuje vinná réva, to byl téměř neřešitelný problém. O lékařem doporučené terapii se však dozvěděl ruský car Alexandr I. A tak každý den za Josefem Radeckým přijížděl ruský kozák z carova doprovodu se stříbrnou lahví bordeauxského vína. Pokaždé stručně sdělil: „Náš dobrý car Alexandr posílá Vaší excelenci doušek vína."

(Pokračování příště)

Z dostupných materiálů připravil Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

Why the Douay- Rheims Bible is My Bible of Choice

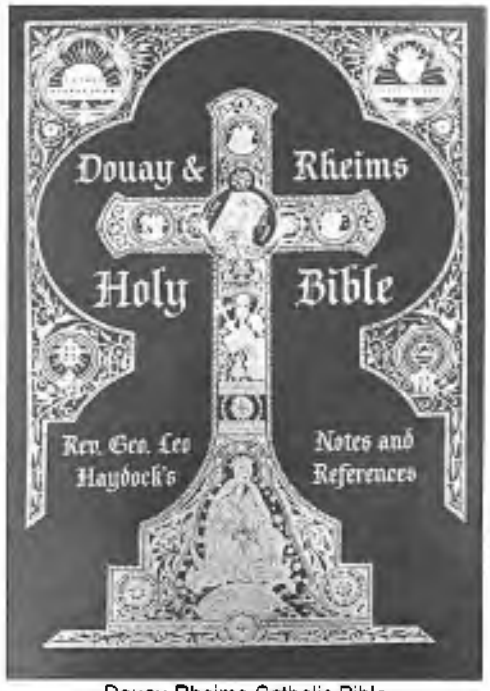

Saint Jerome

When I first began to write articles on religion, I was a bit overwhelmed and even perplexed with the variety of Bibles and their translations. I needed to cite my work but did not want to take the easy way out and just use the first Catholic Bible I came across. This interest led me to investigate the differences in Bible translations and which Bible I wanted to use when citing my work and in studying the Word of God. My research led me straight to the Douay-Rheims translation.

Saint Jerome, born in 342 A.D., is considered one of the Western Fathers of the Church. Saint Jerome was fluent in Latin and Greek, trained by Hebrew speaking rabbis and considered an outstanding linguist. He translated the Word of God into Latin just a mere 300 plus years after Christ and this enabled Saint Jerome to judge the meanings of Greek and Hebrew words in the Scriptures with precision. Saint Jerome was a saintly man, who in his honesty, undoubtedly felt the weight of the importance of accuracy in translating the Word of God. This position as a saintly man also gave him access to ancient Hebrew and Greek manuscripts of the 2nd and 3rd centuries.

The Douay-Rheims Bible is a meticulous translation of the Bible into English from the Latin Vulgate. The Latin Vulgate was declared by the Council of Trent to be the official Latin version of the original. The Holy Council also declared that it "ordains and declares that the old Latin Vulgate Edition, which, in use for so many hundred years, has been approved by the Church, be in public lectures, disputatious, sermons and expositions held as authentic, and so no one dare or presume under any pretext whatsoever to reject it." (Fourth Session, April 8, 1546). Pope Pius XII, in his 1943 encyclical letter Divino Afflante Spiritu, wrote that the Vulgate is "free from any error whatsoever in matters of faith and morals." The Douay-Rheims Bible preserves the translation of the Latin Vulgate Bible of St. Jerome. The Douay-Rheims was completed in 1609, and is therefore older than the King James Version, the oldest Protestant translation still in use, which was published in 1611. The Rheims

Douay-Rheims Catholic Bible

New Testament was published even earlier in 1582. In contrast to the methods of modern Bible translators who look at an ambiguous passage and then use their subjective interpretation of what they think is the meaning of the passage, the Douay-Rheims translation stayed close to the original text. The advantage of Latin is that it is a dead language. This means that it doesn't change like living languages do. When we speak English, over time, words can change meaning and evolve. Latin does not. Staying as close to the original meaning translates to accuracy and that is why the Douay-Rheims Bible (named after the cities in France where it was published) translated from the Latin Vulgate is my Bible of choice.

By Jana Krcek

MY LITTLE CATECHISM

93. Q: Is the sacrament of reconciliation a blessing?
A: Yes, it is a great blessing from God.
In the Bible: Psalm 32:1-2; Romans 4:6-8
In the Catechism: CCC, 1468,1496

94. Q: Who commits sins?
A: All people sin.
In the Bible: Romans 3:23-25; 1 John 1:8-10
In the Catechism: CCC, 827

95. Q: How can a mortal sin be forgiven?
A: Through the sacrament of reconciliation.
In the Bible: 2 Corinthians 5:20-21
In the Catechism: CCC, 1446,1497

96. Q: What is the ordinary way for someone to be reconciled with God and his Church?
A: The ordinary way for someone to be reconciled with God and his Church is by personally confessing all grave sin to a priest and then receiving absolution.
In the Bible: John 20:23
In the Catechism: CCC, 1497

Going Deeper

We all stray away from God from time to time. When we do, it is a good time to go to the sacrament of reconciliation and say sorry to God. You might be tempted to fall into the trap of thinking that your sin is too big for God to forgive. But, there is nothing you can do that will make God stop loving you. The doors of the Church are always open and God is always willing to forgive us when we are sorry. The sacrament of reconciliation is a great blessing!

MŮJ MALÝ KATECHISMUS

93. Otázka: Je svátost smíření požehnáním?
Odpověď: Ano, je to velké požehnání od Boha.
V Bibli: Žalm 32:1-2; Římanům 4:6-8
V katechismu: CCC, 1468,1496

94. Otázka: Kdo páchá hříchy?
Odpověď: Všichni lidé hřeší.
V Bibli: Římanům 3:23-25; 1. Jana 1:8-10
V katechismu: CCC, 827

95. Otázka: Jak lze odpustit smrtelný hřích?
Odpověď: Skrze svátost smíření.
V Bibli: 2. Korintským 5:20-21
V katechismu: CCC, 1446,1497

96. Otázka: Jaký je běžný způsob, jak se někdo může usmířit s Bohem a jeho Církví?
Odpověď: Obvyklým způsobem, jak se někdo může smířit s Bohem a jeho církví, je osobní vyznání všech těžkých hříchů knězi a následné přijetí rozhřešení.
V Bibli: Jan 20:23
V katechismu: CCC, 1497

Hlouběji

Všichni se čas od času vzdálíme od Boha. Když tak učiníme, je vhodný čas přistoupit ke svátosti smíření a Bohu se omluvit. Můžete být v pokušení upadnout do omylu a myslet si, že váš hřích je příliš velký na to, aby vám ho Bůh odpustil. Ale není nic, co byste mohli udělat, aby vás Bůh přestal milovat. Dveře církve jsou vždy otevřené a Bůh je vždy ochoten nám odpustit, když litujeme. Svátost smíření je velkým požehnáním!

Podle: My Little Catechism – The Dynamic Catholic Institute, USA – 2018
přeložily do českého jazyka děti z České sobotní školy kardinála Berana v České misii v Brookfieldu, IL

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 50.00 USD, Canada letecky 65.00 USD, Cizina letecky 90.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šeky pište na CZECH MISSION. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

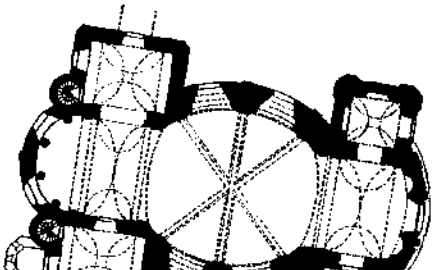
Varující přízrak v chrámu Boží Prozřetelnosti v Šenově

Chrám Boží Prozřetelnosti v Šenově je nazýván „barokní perlou Slezska". Je to skutečně ojedinělá rokoková stavba, která věřícím katolíkům slouží již více než 2 a půl století. Město Šenov se nachází v Moravskoslezském kraji, v JV části okresu Ostrava-město. Nad vcelku poklidnou historii tohoto chrámu se však vznáší temný stín. V roce 1773 se v něm odehrálo drama, které je dodnes zahaleno tajemstvím. Nad šlechtickou emporou se objevil přízrak bílé ruky. (Poznámka J. K.: Empora je nadzemní, zvenčí nebo zevnitř přístupná galerie, otevřená do hlavního prostoru lodi kostela nebo jiného veřejného prostoru.)

Podle legendy měl mít šenovský chrám původně poněkud jinou podobu. Místní „paní hraběnka" si prý stěžovala, že sedláci v kostele příšerně páchnou po hnoji. Aby cestou na mši svatou nemusela procházet mezi svými poddanými, trvala na postavení samostatného, zvenčí přístupného schodiště do empory. Schodiště mělo vést ze zámeckého parku přímo do šlechtické galerie. Sídlo zdejší šlechty, barokní zámek rodu Skrbenských, stál před průčelím chrámu, východním směrem od jeho hlavního vchodu (na našem obrázku vpravo). Do lodi chrámu otevřená galerie, neboli empora, je na našem obrázku nakreslena vlevo nahoře.

Při jedné z bohoslužeb se na zdi nad hlavou „paní hraběnky" objevila průzračná bílá ruka, která varovně vztyčeným prstem ukazovala přímo na ni. Šokovaná šlechtična prý dostala záchvat a ještě téhož dne zemřela. Pohřbena prý musela být rychle, protože její tělo brzy po smrti začalo páchnout. Bílá ruka se ještě nějaký čas objevovala, vždy jenom ve výroční den „hraběnčina" tragického konce. Podle legendy připomínala hříšnost „hraběnčiny" lidské pýchy.

Je objevení bílé ruky na stěně chrámu jenom legenda, anebo se v tomto strašidelném příběhu skrývá ozvěna skutečné události? Kdo vlastně byla ona pyšná, přecitlivělá nebo duševně nemocná „paní hraběnka"? Skutečně existovala nebo je pouze symbolickým ztělesněním panovačného, přecitlivělého nebo duševně nemocného člověka?

Půdorys chrámu Boží Prozřetelnosti v Šenově. Slunce vychází vpravo, putuje pod obrázkem zprava doleva. Zapadá vlevo.

Šenov od roku 1549 patřil Jaroslavu Skrbenskému, který pocházel z moravského rodu pánů z Hříště. Ti byli spřízněni s rodem Přemyslovců. První a jedinou „paní hraběnkou", kterou se nadšeným badatelům v genealogii Skrbenských podařilo dohledat, je paní Antonie Podstatská z Prusinovic, manželka Otty Skrbenského. Právě on nechal dostavět chrám, jehož stavbu zahájil jeho zesnulý otec pan Karel František Skrbenský.

Místní badatelé se zatím nemohou shodnout, jaké osobní vlastnosti paní Antonie Podstatská, provdaná Skrbenská, ve skutečnosti měla. Byla to pyšná a panovačná osoba, jak ji představuje legenda nebo to všechno byla jenom zlá pomluva? Na jediném obrazu, který se dochoval, je zpodobněna s miskou, trychtýřem a zvonečkem. Co tyto atributy znamenají, to zatím nevíme. Navíc je zřejmé, že okolnosti „hraběnčiny" smrti byly podivné. Záznamy z této doby jsou velmi nepřesné, jakoby měly zakrýt nějaké nepříjemné okolnosti její smrti.

Paní Antonie Skrbenská zemřela dne 17. 8. 1773 ve věku 41 let. Podle zápisu ve farní kronice byla pohřbena vedle svého manžela Otty. Ten však v té době ještě prokazatelně žil – zemřel až o 7 roků později! Farní kronika se dále zmiňuje o jakémsi hraběnčině nepříteli, který psal do mědi. Do chrámové zdi je skutečně vsazena měděná deska s tajemným nápisem. Přitom není známo, kdo a kdy nápis vytvořil. Písmena jsou různě veliká a jejich uspořádání naznačuje, že by mohlo jít o kryptogram.

Všechna nám známá fakta naznačují, že smrt paní Antonie vyvolala u jejích současníků řadu dohadů. Také se kdosi pokoušel něco zatajit. Nač vlastně paní hraběnka zemřela? Zabil ji snad strach z přízraku bílé ruky? Chtěl někdo paní hrabčnku vyděsit a obraz bílé ruky vyrobil uměle?

Podezřelým může být architekt chrámu pan Jakub Pánek. Je jisté, že si liboval v tajemnu a v šifrách. Na klenbě chrámu nechal zobrazit trojúhelník s okem, což byl obvyklý symbol Boží Prozřetelnosti. Vedle symbolu je umístěn latinský nápis: „Oculus Domini Prospiciena" (česky: „Oko Boží Prozřetelnosti"). Nápis, v němž je podle tehdejšího pravopisu písmeno „U" psáno jako „V", je ve skutečnosti kryptogramem. Skrývá se v něm datum dokončení stavby šenovského kostela. Pokud se poněkud větší písmena v nápisu čtou jako římské číslice, výsledkem je rok 1764.

Zhotovitelem obrazu strašidelné bílé ruky v šenovském chrámu mohl být malíř interiéru. Hlavní osa chrámu je situována přibližně ve směru východ - západ, jenom hlavní oltář je na opačné straně než bylo u nás po staletí zvykem. Ve většině našich chrámů vychází Slunce za hlavním oltářem, v tomto chrámu za hlavním oltářem zapadá. V průběhu dne paprsky sluníčka vstupují dovnitř jen několika průsvitnými místy v barevných vitrážích těch oken, které jsou orientovány na jih. Světelné stopy za slunečného dne ráno a v podvečer postupují pozvolna po severní části stropu, kolem poledne jsou na severní stěně interiéru chrámu. Za jistých okolností lze tedy dosáhnout toho, že úzký paprsek světla ozáří místo, na němž je nad šlechtickou emporou svítivě bílou barvou namalována bílá ruka. Ke stejnému jevu by pak, za slunečného dne, docházelo každý rok. Zjevování bílé ruky by ustalo až s nánosem barev nové stropní malby nebo po přestavbě kostela.

S využitím práce Arnošta Vašíčka připravil Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

---

Foto na zadní straně:
Chrám Boží Prozřetelnosti v Šenově, pohled od západu, zcela vlevo dole je obloukový vstup na panskou emporu

